

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 6 - JUNE 2005

Další slovenské kostely v Chicagu

Kostel sv. Jana Křtitele v Chicagu

V roce 1909 Otec Jan Novotný, farář slovenské farnosti Svatého růžence v Roseland koupil protestantský kostel na východní straně Burley ulice mezi 91. a 92. třídou na jižní straně Chicaga. Tento kostelík z červených cihel s přilehlou farní budovou byl zamýšlen jako prozatímní pro novou slovenskou farnost. Jakmile se ekonomické podmínky zde usedlých Slováků zlepšily, stěhovali se několik bloků asi 2 míle na západ do okolí South Chicago Community Hospital (jedné z největších nemocnic v chicagské oblasti) na 93. a Oglesby ulici a zde chtěli postavit svůj vlastní kostel. Avšak nedostali k tomu od arcidiecéze povolení, a tak nadále patřili do farnosti sv. Jana Křtitele. Zde se na jejich uvolněná místa nastěhovali Mexikáni, jejichž počet vzrostl natolik, že v roce 1923 arcibiskup dal povolení k založení první mexické farnosti v chicagské arcidiecézi Panny Marie Quada-

lupské, o kterou pečovali Otcové řádu sv. Antonína Claretského.

V duchovní správě farnosti sv. Jana Křtitele se vystřídalo 13 slovenských kněží, z nichž nejdéle tam působili 16 roků Otec Štěpán Ivičič a stejnou dobu Otec Michal Buc. Poslední farářem byl v srpnu 1977 ustanoven Otec Eduard Slosarčík, který přišel ze slovenské farnosti sv. Josefa.

Ve farnosti nebyla založena škola, a tak se náboženství vyučovalo během týdne po večerech a v sobotu odpoledne ve farní hale. Otec Slosarčík kostel, který měl kapacitu 260 míst, obnovil a snažil se farnost oživit. Zůstali však jen starší lidé, kteří dle svých možností obětavě přispívali finančně a udržovali náboženské spolky Nejsvětějšího Jména pro muže a Oltářní Společnosti pro ženy, Bratrstvo živého růžence, Třetí řád sv. Františka a účastnili se všech arcidie-

cézních ekumenických aktivit. Na přelomu 80. a 90. let byla slovenská farnost sv. Jana Křtitele uzavřena a celý farní areál byl přičleněn k nedaleké mexické farnosti Panny Marie Quadalupské. Kostel dnes slouží jako mateřská školka pro děti od 2 do 5 let.

Vnějšek kostela je dodnes pěkně upravený a ponechal si svůj původní ráz. Nad hlavním vchodem je stále nápis: „Řím. kathol. Sloven. kostol sv. Jána Krstiteľa“ a pod ním je slovenský národní znak trojhoří Tatry, Matry a Fatry s cyrilometodějským křížem. Současné využití kostela naznačují výzvy umístěné po stranách: „Give your child Head start at this location!“ – „Dej svému dítěti dobrý začátek na tomto místě!“ Tak aspoň dilo slovenských věřících, kteří v Chicagu začínali, slouží k ušlechtilému účelu, jakým je dobrá výchova mládeže.

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Na počátku minulého století se v oblasti mezi Cicero a Pulaski ulicemi na západě a Madison a Chicago ulisemi na severu začal rozvíjet tovární komplex na výrobu a opravy železničních vozů Severozápadní železniční společnosti. Díky tomu začalo do této oblasti přicházet velké množství přistěhovalců a to zvláště Slováků, kteří zde v roce 1913 založili sdružení sv. Martina za účelem, aby zde mohlo být zřízena slovenská farnost. O pomoc požádali Otce Michala Bajora, faráře u Slovenského kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, který předložil jejich žádost arcibiskupovi Jakubu Quigleymu. Žádosti bylo vyhověno 13. ledna 1914, ale arcibiskup žadatelům oznámil, že nemá žádného slovenského kněze, kterému by mohl světit novou slovenskou farnost, a tak si musejí slovensky mluvícího kněze najít sami. Mezi tím byl zakoupen pozemek na stavbu kostela na

severovýchodním rohu Walton a Kildare ulic. Byl ustanoven farní výbor a koncem února 1915 Otec Bajor představil jeho členům mladého slovenského kněze Otce Viktora Blahunku, který přišel do Chicaga z Milwaukee, WIS., kde byl farářem u slovenského kostela sv. Štěpána.

Na návrh Otce Bajora byla farnost zasvěcena sv. Cyrilu a Metoději. Otec Blahunka se stal oficiálně farářem 2. března 1915. Základní kámen kostela a školy byl posvěcen pomocným biskupem Alexandrem J. McGavickem 1. srpna 1915. Zatímco probíhaly stavební práce, Otec Blahunka sloužil mše svaté ve farní hale sousední farnosti Panny Marie Královny andělů. Hlavní oltář nového kostela byl posvěcen 19. prosince 1915 a kostel byl otevřen na půlnoční mši svatou. V roce 1917 otevřely Školské sestry sv. Františka z Milwaukee, WIS farní školu, jejíž třídy byly v druhém pos-

chodí nad chrámovým prostorem. V roce 1921 byl Otec Blahunka přeložen do slovenské farnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a na jeho místo nastoupil slovenský kněz Otec Michal Buc, vysvěcený před rokem arcibiskupem Jiřím Mundeleinem. Během působení Otce Michala byl zapsáno ve farní škole 212 dětí. Po jeho přeložení do slovenské farnosti sv. Růžence na jihu Chicaga přišel na jeho místo v roce 1927 slovenský kněz Jan Fedor z městečka Argo, IL., kde byl kaplanem ve farnosti sv. Blažej. Otec Fedor spravoval farnost sv. Cyrila a Metoděje 31 roků až do roku 1958, kdy byl stížen mozkovou mrtvicí a vrátil se domů do Hazeltonu v Pensylvanii, kde 9. března 1959 zemřel.

Pokračování na str. 14

*Foto na titulní straně:
Slovenský kostel sv. Jana Křtitele v Chicagu*

Eucharistie největší dar Boží

Zamyšlení k roku eucharistie

Nikdo nemůže dobře pochopit význam mše svaté bez toho, aniž by si uvědomil, že se jedná o památku Kristovy oběti.

Když Pán Ježíš ustanovil při poslední večeři eucharistii, vzal chléb a řekl: Vezměte a jezte, toto je mé tělo.“ Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho slovy: „Pijte z něho všichni. Neboť toto je má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.“ (Mat 26, 26-28) A nakonec přikázal apoštolům: „To konejte na mou památku.“ (Luk 22, 19)

Když někdo umírá, všichni příbuzní pozorně poslouchají jeho poslední slova a sledují každý jeho pohyb. Potom se často znovu a znovu k tomu všemu vrací a často na tyto události vzpomínají a to všechno předávají svým potomkům, aby i oni měli v úctě poslední chvíle zemřelého.

Tak tomu bylo i s Pánem Ježíšem. On věděl, že je to jeho poslední večeře s apoštolý a proto chtěl svým učedníkům zanechat něco, co by jim trvale připomínalo jeho odkaz, co by jim trvale zpřítomňovalo jeho památku, na co by s láskou vzpomínali a co by mohli předat budoucím generacím. Na světě neexistuje žádný podobný odkaz, který by přežil bezmála 2000 roků. Není žádný podobný odkaz, který by byl sdílen věřícími na všech kontinentech naší planety.

Můžeme být šťastní, že patříme k těm, kteří přijímají dar, který Kristus před svou smrtí odkázal lidstvu. Pokaždé, když jsme přítomni na mši svaté, bychom si měli uvědomit, že jsme účastni téže slavnosti, která se odehrávala při poslední večeři, a dostáváme životodárný pokrm, který napojuje náš pozemský život na život věčný.

Také je třeba si uvědomit, že mše svatá není soukromou záležitostí jednotlivce, ale je liturgií, tedy společnou bohoslužbou všech věřících celého světa. Většina modliteb, které při mši svaté říkáme je v první osobě množného čísla. Slova „my, nás a naše“ zde jsou daleko častější než „já, mě a moje.“ Je velmi zajímavé, že během mše svaté užíváme první osobu jednotného čísla pouze na dvou místech: Při vyznání hříchů - „Vyznávám se...“ a před svatým přijímáním „Pane nezasloužím si...“ Všechny ostatní modlitby nám připomínají, že tvoříme společenství... v modlitbě chvály, díky, adorace a prosby jsme pohromadě. Společně potřebujeme podporu a ujištění jeden druhého, ale osobně přiznáváme svoji hříšnost.

Při mši svaté se zpřítomňuje Pán Ježíš. Beze mše svaté není eucharistie. Kdybychom si lépe uvědomovali, co úžasného se při mši svaté děje, byli bychom daleko více uctivější a pozornější. Ježíšova láska a odpuštění jsou bezpodmínečné. Znovu a znovu se zpřítomňuje a jeho dar není závislý na stupni naší pozornosti a úcty. Za to bychom měli být také vděční.

Když má člověk něčeho nadbytek, obvykle mu to zevšední. Dnes mají lidé možnost účastnit se poměrně často mše svaté, někteří chodí na mši svatou každý den. Mohlo by se tedy někomu stát, že začne považovat tento Kristův dar za něco samozřejmého a obyčejného. Co tedy máme dělat,

abychom si uvědomovali hodnotu tohoto daru a nikdy nám nezevšedněl?

Je třeba se modlit za dary pozornosti, uvědomění a vděčnosti. Kdo z nás by dal své tělo a svou krev pro záchranu těch, které milujeme? Byli bychom ochotni přinést stejnou oběť pro ty, o kterých bychom věděli, že by nás odmítli a námi opovrhli a zůstali zcela nevděční za oběť našeho života?

Naše pozornost vyžaduje dvojí: vidět a slyšet, co se děje při proměňování. Kněz nad dary chleba a vína vztahuje své ruce a modlí se: „Ať Duch svatý posvěti tyto dary.“ My do této prosby nemáme zahrnout jen chléb a víno – dary položené na oltář, ale máme prosit Ducha svatého, aby sestoupil na všechny lidi, které máme rádi i na ty, které pro nás není snadné milovat, neboť ti všichni jsou našimi dary a my máme prosit Ducha svatého, aby také je učinil svatými. Zde je zvlášť prospěšná modlitba rodičů za dospívající mládež.

Před proměňováním kněz opakuje, co podle zpráv Písma svatého konal Pán Ježíš při poslední večeři: „Vzal chléb, požehnal, lámal a dával...“ My jsme eucharistický lid. Pán Ježíš také bere, žehná, láme a dává nás, abychom pomáhali na vybudování jeho království na zemi, abychom hlásali jeho poselství, abychom konali to k čemu nás povolal. Tak jako Pán Ježíš i kněz říká: „To konejte na mou památku...“

Pokračování na str. 11

LITURGICKÁ ČTENÍ

14. neděle v mezidobí - 3. července 2005

1. ČTENÍ - Zach 9, 9-10

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin: „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláďeti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky Eufratu až do končin země.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 9.11-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záladnosti těla, budete žít.

EVANGELIUM - Mt 11, 25-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Sv. Cyrila a Metoděje - 5. července 2005

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-3a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu obveselit, dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

2. ČTENÍ - 2 Kor 4, 1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných uskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!'

zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'“

15. neděle v mezidobí - 10. července 2005

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsěvače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsěvač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu

bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévání. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užtku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinasobný.“

16.neděle v mezidobí - 17.července 2005

1. ČTENÍ - Mdr 12, 13.16-19

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žes pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. ČTENÍ - Řím 8, 26-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

EVANGELIUM - Mt 13, 24-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasej na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasej na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a sesbírat ho?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevelu mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní - a o žních řeknu žencům: 'Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'“ Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasal na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho vět-

vích.“ Pověděl jim jiné podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“ To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: 'Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.' Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o plevelu na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasal, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje se v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své andělé, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!“

17.neděle v mezidobí - 24.července 2005

1. ČTENÍ - 1 Král 3, 5.7-12

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?“ Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Ponevadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM - Mt 13, 44-52

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?“ Odpověděli: „Ano.“ A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. května 2005

Politické události

První rok Česka v EU očima médií

Ekonomičtí odborníci, firmy i občané jsou s uplynulým prvním rokem ČR v EU celkem spokojeni. Pro Česko znamenal první rok v unii nejmenší zdražení ze všech nových zemí. A to ještě do vzestupu cen promluvila vláda, která zvýšila daně u většiny služeb. "Česká republika dokázala dobře prodat svou výhodnou polohu v centru Evropy a proměnit ji ve velmi vysoký vzestup obchodu s Evropskou unií a v silný příliv zahraničních investic," uvedl pro iHNed.cz Alasdair Murray z londýnského Centra pro evropskou reformu. Všichni nováčci měli před vstupem velká očekávání, ale i obavy, aby z bruselských fondů získali více peněz, než zaplatí na povinných odvodech. ČTK 28. dubna zveřejnila první neoficiální výpočty, které ukazují, že žádná z nových zemí do unijního rozpočtu nezaplatila více, než z něj získala. Ve zprávě se uvádí, že Česko poslalo do Bruselu od loňského května do prosince 563 milionů eur a obdrželo z něj 798 milionů. Zemědělcům se však nelíbí, že subvence od EU činí ve srovnání s jejich kolegy ve "starých" členských zemích jen 25%, uvádí na svém výročním on-line speciálu server tiscali.cz. Oproti polským 70% firem si jen 47% českých firem myslí, že jim vstup do EU pomohl. Mnohem růžověji vidí středoevropské firmy dopady vstupu na celé tamní ekonomiky. Po-

zitivní dopad na stát uvádí 86% polských, 79% slovenských, 77% českých a 71% maďarských společností. Podobně jednoznačné bylo přesvědčení firem, že vstup do EU zvýšil atraktivitu jejich země pro další příliv zahraničních investic. Vyplývá to z průzkumu společnosti Deloitte, na niž se odvolával server iHNed. Pokud jde o politickou scénu, mají "proevropští" představitelé pocit, že se jejich názory potvrdily, a hovoří dnes o nutnosti učinit další integrační kroky uvnitř EU. Lidem i politikům vadí například uplatnění "přechodných období" (2+3+2), která omezují volný pohyb na pracovním trhu. Omezení neuplatnily tři členské země EU: Velká Británie, Irsko a Švédsko. Podle britského listu Financial Times citovaného serverem iDnes registrovaly úřady loni od května do prosince ve Velké Británii 133 tisíc zaměstnanců z nových zemí EU. Nejvíce využili otevřeného pracovního trhu Poláci před Slováky a Litovci. Diplomatičtí se vyjádřili k výročí vstupu prezident Václav Klaus, který je znám svým euroskepticismem. "První rok byl logický, přiměřený, nestaly se žádné skoky a zvraty tam či onam," řekl. Podle něj se zklamali všichni, kteří okamžitě po vstupu ČR do unie očekávali v zemi nějaké dramatické a převratné změny.

Paroubkova vláda dostala důvěru sněmovny

Nová vláda Jiřího Paroubka získala v pátek 13. května důvěru v Poslanecké sněmovně.

Pro hlasovalo všech 101 poslanců staronové koalice. Proti se postavily opoziční strany ODS a KSČM. Nový premiér představil poslancům programové prohlášení svého kabinetu, mezi jehož priority patří přijetí evropské ústavy, prosazení daňové reformy snižující daně skupinám s nízkými a středními příjmy, vypracování důchodové reformy a snížení nezaměstnanosti. Výsledek hlasování splnil očekávání. Ještě několik dnů před hlasováním však nebylo jasné, zda vládu podpoří všichni poslanci ČSSD. Dvěma hlavními rebelům Janu Kavanovi a Vladimíru Laštůvkovi se nelíbil staronový ministr zahraničí Cyril Svoboda (KDU-ČSL). Paroubek je nakonec upokojil písemným prohlášením, že sociální demokraté obsadí pozici prvního náměstka a že Svoboda bude všechny zásadní kroky konzultovat se zahraničním výborem Sněmovny. Vláda získala hlasy všech poslanců ČSSD, KDU-ČSL i US-DEU. Naopak jednoznačně proti se postavili občanští demokraté. Šéf poslanců ODS Vlastimil Tlustý označil v rozpravě programové prohlášení za naprosto nedůvěryhodný text, který nic konkrétního neříká. Přesto se ODS podle slov svého předsedy Mirka Topolánka nebude stavět principiálně proti všem vládním krokům a bude hledat možnosti spolupráce. Naopak předseda KSČM Miroslav Grebeníček označil programové prohlášení za "účtyhodný a srozumitelný text." Vadí mu však nestabilita současné koalice a také personální obsazení kabinetu. Paroubkova vláda je po kabinetech Vladimíra Špidly a Stanislava Grosse třetí v současném volebním období. Její

personální obsazení se od předchozího liší jen na čtyřech postech. Grossovu vládu střídá po tříměsíční vládní krizi, kterou rozpoutala kauza okolo financování expremiérovu bytu.

Oslavy konce války vyvrcholily v Praze na Letné

V neděli 8. května slavila Česká republika společně s celou Evropou 60. výročí konce druhé světové války. V Praze probíhaly slavnostní akce celý den. Program začal pietním aktem na Vítkově a vrcholil velkou vojenskou přehlídkou na Letenské pláni, jejímž hlavním organizátorem byl filmový producent Václav Marhoul. Asi 200 tisíc diváků zhlédlo defilé historické vojenské techniky obsluhované desítkami milovníků historie v dobových uniformách českých, ruských, amerických, ale i německých a francouzských. Přehlídku oficiálně zahájil prezident Václav Klaus, který převzal nad akcí záštitu. Tanky a vojenské džípy zdobily šefíkové květy, ani nepříznivé chladné počasí nemohlo pokazit nadšení přítomných diváků. Armáda předvedla publiku svoji nejmodernější techniku, když nad Letnou přeletěly dvě stíhačky Gripen. Přehlídky se zúčastnili také ruští váleční veteráni, kteří před šedesáti lety Prahu osvobodili. Objevil se mezi nimi i Artom Sergejev - adoptivní syn Stalina. Slavné okamžiky si přišli připomenout i bývalí američtí vojáci. Ti mohli následující den pokračovat na oslavách v Plzni, na jejímž osvobození od nacistické okupace měla americká armáda největší zásluhu. Oslavy pokračovaly kulturní akcí Dejvická demarkační na Dejvické třídě a na Vítězném náměstí. Na

hlavním pódiu zde vystupovaly Lucie Bílá, Monika Absolonová. Program a stánky se dělily podle bývalých demarkačních zón - americké, ruské, francouzské, britské a polské. V těchto stáncích rozmístěných na Dejvické třídě mohli diváci ochutnat národní speciality a poslechnout si ukázkou typické hudby představitelů jednotlivých států - polský dixieland nebo skotské dudáky. Premiérově zazněla píseň Dejvická demarkační, kterou čeští umělci složili právě u příležitosti oslav konce války. Program probíhal po celé Praze až do večerních hodin. Staroměstským náměstím projela jízda válečných veteránů. V podvečer se konalo hudební vystoupení Hvězdy na Vltavě. Další z koncertů přenášela Česká televize z Hradčanského náměstí. Slavnosti zakončil velkolepý ohňostroj na Střeleckém ostrově.

Prezident Klaus navštívil Moskvu a Varšavu

Český prezident Václav Klaus se 9.května v Moskvě účastnil oslav 60.výročí ukončení 2.světové války. Klaus byl jedním z padesáti státníků z celého světa, které na slavnostní setkání pozval ruský prezident Vladimír Putin. Do Moskvy přijeli například americký prezident George Bush, německý kancléř Gerhard Schröder, generální tajemník Kofi Annan či šéf Evropské komise Jose Manuel Barroso. Účastníci ceremonie na Rudém náměstí nejdříve vyslechli Putinův projev, v němž ocenil boj proti nacismu. Poté proběhla vojenská přehlídka. V závěru hosté položili věnce a květiny ke hrobu neznámého vojína u Kremelské zdi. Během své návštěvy se Klaus krátce setkal s řadou předních politiků.

Zároveň se při recepci ohradil vůči hostiteli Putinovi, který vyznamenal bývalého polského prezidenta Wojciecha Jaruzelského. Někdejší protinacistický bojovník na začátku 80. let násilně potlačil demokratické hnutí v Polsku a jako ministr obrany se podle Klause stal "pro naše občany symbolem okupace z roku 1968." Po krátké zastávce na finálovém utkání hokejového šampionátu ve Vídni se český prezident posléze přesunul do Varšavy. Zde 16.května začal summit Rady Evropy, zaměřený na budoucnost této organizace. Podle Klause by Rada Evropy měla hrát důležitou roli při obraně proti tzv. post-demokracii, která sice není totožná s potlačováním demokracie státem, ale představuje "především nátlak nejružnějších nevládních organizací, které chtějí promlouvat do běžného života lidí, přestože nemají mandát vzešlý z voleb." Klaus také uvedl, že i po pádu komunismu je nezbytné dodržovat lidská a občanská práva.

Senátora Karla Schwarzenberga vyhostili z Kuby

Český senátor Karel Schwarzenberg přiletěl na pozvání tamních disidentů na Kubu. Měl se spolu s dalšími významnými světovými politiky zúčastnit protirežimní schůze. Po několika dnech pobytu však pro něj ve čtvrtek 19.května přišli policisté. Přestože měl turistické vízum, odvedli ho na letiště a posadili do letadla. Spolu s ním byl donucen ostrov opustit též německý diplomat Arnold Vaatz. "Byl jsem pozván a jel jsem tam. To není nic protizákonného, není to ani proti kubánskému zákonu," citovala média Schwarzen-

berga. "Je to proti všem pravidlům demokratického chování. Je to důkaz, že je na Kubě totalitní režim," reagoval na Schwarzenbergovo vyhoštění český ministr zahraničí Cyril Svoboda pro ČTK. Kubánští disidenti se zvali na svoje setkání množství významných světových politiků, z nichž tamní úřady velkou část vyhostily. Již dva dny před Schwarzenbergem nepustily do země dva polské europoslance a dalších 18 evropských poslanců ani nedostalo víza. Další den bylo zadrženo šest polských a jeden italských novinář. V neděli 22.května se potom setkání disidentů uskutečnilo za účasti několika amerických a evropských diplomatů. Z videozáznamu promluvil též americký prezident George Bush, který disidenty verbálně podpořil. Státní moc nezasáhla, přestože disidenti očekávali opak. Castrův režim dosud setkáním bránil, např. před dvěma léty byli masově zatýkáni vůdci opozice. EU nedávno zrušila diplomatické sankce vůči Kubě, v červnu se však bude jednat o jejich znovu-zavedení v reakci na vyhoštění unijních diplomatů. Česko dlouhodobě protestuje proti porušování lidských práv na Kubě a dochází k opakovaným incidentům.

Stát má odškodnit oběti okupace z roku 1968

Oběti invaze Varšavské smlouvy ze srpna 1968 odškodní stát. Mohou získat jednorázově od 30 do 150 tis. Kč podle závažnosti újmy. Zákon navrhla ODS; Poslanecká sněmovna zamítla senátní úpravy a nyní zákon míří k prezidentovi. Nárok na odškodnění mají i pozůstalí obětí. Oprávněnost nároků bude posuzovat Ministerstvo vnitra ČR.

Česká televize spustila zpravodajský kanál ČT 24

Česká televize zahájila 2.května zkušební vysílání zpravodajského kanálu ČT 24. Zpočátku bude vysílat pouze 18 hodin denně. Diváci ho mohou naladit přes satelitní systém Eurobird a také na kabelové televizi UPC. ČT 24 vysílá také živě v síti Internet na adrese www.ct24cz. Internetové vysílání se kvůli zvýšenému diváckému zájmu potýká s problémy.

Ze Slovenska

Slovenský parlament schválil euroústavu

Národní rada Slovenské republiky přijala 11.května evropskou ústavní smlouvu. Pro ratifikaci dokumentu se vyslovilo 116 poslanců z celkového počtu 147 přítomných. Proti se postavilo 27 zákonodárců a čtyři se zdrželi hlasování. Slovensko se stalo sedmým státem Evropské unie, který listinu akceptoval. Podle slovenských zákonů je k přijetí takového zásadního dokumentu třeba souhlasu tří pětin všech poslanců, tedy 90. Pro hlasovala většina stran v parlamentu, včetně opozičních. Ke konečnému schválení musí listinu ještě podepsat prezident Gašparovič, který však rozhodnutí sněmovny již nemůže nijak zvrátit. Výrazné námitky k listině vyslovili v šestihodinové diskusi především zastupci Křesťanskodemokratického hnutí, které patří do vládnoucí koalice, a opozičních komunistů. Nejčastější byly obavy, že se Evropská unie přemění ve federativní superstát, který oslabí vlády a parlamenty jednotlivých členských zemí. Poslanci kritizovali i budoucí posílení centralizace a byrokracie. Komunisté poukázali na to, že listi-

na je založena na hospodářských principech, které způsobují velkou sociální nerovnost. Gašparovič prohlásil, že bude třeba dokument brzy novelizovat. Podle něj by v Evropském parlamentu měli zasedat pouze poslanci parlamentů národních. Zatímco dokument již schválily Itálie, Litva, Maďarsko, Řecko, Slovensko, Španělsko, Slovensko a Rakousko, v České republice se dosud neví, zdali euroústavu bude schvalovat parlament, nebo občané v referendu.

Slovenští zákonodárci zamítli školné

Slovenská vláda zakolísala ve svých reformních krocích. Navrhovaný zákon o zavedení školného 17.května hlasováním neprošel. Pro přijetí se vyslovilo 62 ze 146 přítomných poslanců. Poprvé se tak ukázala nejednota ve vládě. Návrh podle očekávání nepodpořila koaliční Aliance nového občana, KSS, LS-HZDS a Smer. Protože norma neprošla parlamentem již potřetí, nebude ji znovu ministr školství Fronc v tomto volebním období předkládat. Vláda premiéra Dzurindy kvůli tomu nesplní jeden z významných bodů svého programového prohlášení. Zákon o studentských půjčkách počítal se školným až do 26 tisíc Sk. Výši školného by si vysoké školy určovaly samy. Studenti by mohli čerpat půjčky a některým by byla přiznána sociální stipendia. Ministr Fronc, jehož jméno je spojováno s nedávnou kauzou opakování maturit, chápe neúspěch jako přízemní politický trest zaměřený proti jeho osobě. Na neschválení podle něj hlavně doplatí vysoké školy a 20 tisíc studentů, kteří zákon podpořili. Mluvíci Studentské rady vysokých

škol Jana Svítekova ocenila, že si poslanci uvědomili, že by školné nezlepšilo situaci na vysokých školách. Zástupce Karol Klobusický z organizace Stávkového výboru studentů, který proti zákonu zorganizoval čtyři protesty, poděkoval studentské veřejnosti za to, že se dokázala proti návrhu postavit.

Ekonomika

Antimonopolní úřad si vyslápl na banky

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (UOHS) zahájil 12.května správní řízení se třemi největšími českými bankami, neboť je podezřívá z uzavření kartelové dohody při účtování poplatků klientům. Tři největší peněžní ústavy, Česká spořitelna, Komerční banka a Československá obchodní banka, kontrolují tři čtvrtiny obrátu na českém bankovním trhu a jejich poplatková politika vůči klientům je předmětem kritiky již delší dobu. Kritika zesílila zvláště po nedávném zveřejnění mimořádně vysokých zisků, z nichž dividendy putují do zemí zahraničních vlastníků bank. Média upozorňovala zvláště na vysoké poplatky za výběr z vlastního bankomatu, za zadání příkazu k platbě a za zrušení účtu. V zahraničí jsou některé podobné operace zdarma. České banky jejich zpoplatnění zdůvodňují nezbytnými investicemi do technického vybavení. Správní řízení UOHS odstartovalo několik dnů poté, co Sdružení obrany spotřebitelů oznámilo, že kvůli neodůvodněně vysokým poplatkům za služby chce banky zažalovat. Banky se tomuto obvinění brání a tvrdí, že trh je konkurenční a sazby v jednotlivých bankách se navzájem liší. Na druhé straně

banky v minulosti zvedaly ceny poplatků po vzoru svých konkurentů. Pokud kontroloři UOHS najdou důkazy o tom, že šetřené banky jednaly ve shodě, a pokud by se podařilo uzavření kartelových dohod prokázat, hrozí každé bance pokuta až 10 milionů korun nebo sankce deset procent z čistého obrátu za poslední kalendářní rok.

30. 5. 2005 (střed)

EUR, 1	30.470
Kanada, 1	19.432
Slovensko, 100	77.918
USA, 1	24.430

Kultura

Finále Plzeň: "Plnoletého"

Zlatého ledňáčka ukořistil

Sluneční stát

Finále Plzeň má za sebou 18.ročník. O tom, kdo letos uloví hlavní cenu soutěžní přehlídky českých filmů - Zlatého ledňáčka, rozhodl až pozdní večer, 1.máj. Právě tehdy totiž bylo na programu slavnostní zakončení. Verdikt poroty byl poměrně překvapivý: Zlatý ledňáček připadl tragikomickému příběhu Martina Sulíka Sluneční stát, kontroverzní reality show Český sen se dočkala Zvláštního ocenění za mimořádný počin. Zlatého ledňáčka pro nejlepší dokumentární film do 30 minut získal snímek Věci od Marty Hrubé, dokumenty nad 30 minut ovládl Břetislav Rychlík s titulem Kamenolom boží. Do letošního ročníku se přihlásilo rekordních 24 celovečerních snímků z 26 natočených (chyběl Troškův Kameňák a Krajina mého srdce od Jana Němce, ta se promítala jen v rámci doprovodného programu). O hlavní cenu tak usilovaly snímky jako Horem pádem, Skřítek či Snowboardáci. Finále Plzeň letos dosáhlo hranice plnoletosti,

ve skutečnosti je však mnohem starší. Vzniklo již v roce 1968, kdy zvítězil snímek Evalda Schorma Každý den odvahu. Ovšem v letech 1970 až 1989 byl festival zakázán a obnovenou premiéru zažil v roce 1990. Tehdy bylo ocenění uděleno všem 12 filmům, které byly předvybrány ze snímků natočených během odmlky festivalu.

Jeden svět nabízí silné snímky

Ve středu 27.dubna odstartoval sedmý ročník festivalu dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět, pořádaný společností Člověk v tísni. Tentokrát představí v Praze a 13 dalších městech celkem 120 snímků od tvůrců z celého světa. Kromě hlavní soutěže, ve které bude uvedeno 16 filmů, se Jeden svět znovu zaměřuje na hlavní krizové oblasti, kde jsou potlačována lidská práva. Drsnou realitu dnešního Iráku zachycuje sekce Zaostřeno na Irák. Velkou výzvou je téma severokorejských uprchlíků toužících dostat se do svobodné země (sekce Severní Korea: Na věčné časy). Jedním z hlavních témat jsou ženy, ženská práva a postavení žen v různých kulturách (Ženským hlasem). Pod pokličku čínského ekonomického zázraku se pokouší nahlédnout sekce Made in China. Problémem kolonizace afrických zemí evropskými dobyvateli a jejich tragickými následky se zabývají Africké stíny. Bosenské fragmenty odkrývají, jak živé jsou vzpomínky místních obyvatel na válečný konflikt. Diváci si ovšem mohou vybrat i z dalších témat (viz www.jedensvet.cz). Snímky nabízejí silné, emotivní příběhy, autentická svědectví a charismatické osobnosti. Dovedou zaujmout ne-

jen svým obsahem, ale také filmovým zpracováním a netradičními formami. Filmy Jednoho světa si kladou za cíl upozorňovat na zamlčovaná témata, která politici i světové organizace přehlíží, a umožňují nahlédnout do nitra těch nejdramatičtějších a nejintimnějších situací "obyčejných" lidí.

Výstavní vagony křižují republiku

Ve dvanácti českých městech je od května do července k vidění putovní výstava světově proslulého fotografa, Brazilce Sebastiaa Salgada. Ze Salgadova nejrozsáhlejšího projektu Workers (Dělníci) čítajícího 250 fotografií vybrala fotografova manželka a zároveň kurátorka výstavy Lelia Wanick Salgado kolekci osmdesáti jedna snímků, které byly instalovány do třech poštovních vagonů. K nim organizátoři výstavy, Lelica Gallery Prague a Česká dráha, připojili Dubčekův salonní vůz. V něm je expozice fotografií Jaroslava Kučery, který zachytil dělníky při přestavbě vysloužilých poštovních vozů na výstavní prostory, a vhodně tak navázal na téma Salgadových fotografií. Salgado během šesti let procestoval sedmadvacet zemí, kde fotografoval muže, ženy i děti při tvrdé manuální práci. Ojedinelý projekt Workers se tak stal uměleckou výpovědí o jedné epoše historie, kdy práce lidských rukou byla středem světa. Po Praze a Hradci Králové si nevšední vlak mohou prohlédnout obyvatelé Olomouce, kam se 18.května výstavní vagon přesunuly. Zastávky vlaku v dalších městech jakož i ukázky výstavy i pohled na zvláštní vlak naleznete na internetové adrese:

www.lgp.cz

Stella Zázvorková zakončila ve věku 83 let svou pozemskou pouť

Stovky lidí se přišly v úterý 24.května naposledy rozloučit s herečkou Stellou Zázvorkovou. Zemřela ve středu 18.května ve svém bytě v Praze na následky dlouhodobých zdravotních komplikací. Bylo jí 83 let. Je známo, že kvůli vážné nemoci poslední měsíce už vůbec nechodila do společnosti. Jejím posledním veřejným vystoupením bylo účinkování na předávání výročních cen filmové akademie, kde obdržela Českého lva za celoživotní přínos českému filmu. Stella Zázvorková se narodila v roce 1922, začátek své herecké kariéry spojila s divadelní scénou Větrník. Velké oblíbené se těšila u Jana Wericha, který jedině ji a Jaroslavu Adamovou zval na legendární "chlapské" sezení na Kampu. Od roku 1962 byla členkou Městských divadel pražských, kde vydržela až do začátku 90.let minulého století. V tomto období ztvárnila své nejslavnější divadelní i filmové role - Jak utopit doktora Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách, Co je doma, to se počítá, pánové... Zahrála si také v oscarovém Koljovi a její vůbec poslední filmová role byla v Renčově Románu pro ženy. Na pohřeb přišlo mnoho významných osobností domácího kulturního a společenského života. Dopoledne si v Divadle ABC hosté zavzpomínali na herečku prostřednictvím audionahrávek, při odpoledním obřadu v krematoriu v Praze-Strahovicích pronesl rozlučkovou řeč ministr kultury Pavel Dostál. "I přes ten smutek si myslím, že v jejím případě platí klaunský epitaf: Jen když za slzou přijde smích,

uvěřím, že jste mě měli rádi," uzavřel Dostál.

Sport

Čeští hokejisté pozlatili svou cestu vídeňským mistrovstvím

Český národní tým je opět na hokejovém výsluní. Na světovém šampionátu, který hostila rakouská Vídeň a Innsbruck, dokráčeli svěřenci trenéra Vladimíra Růžičky pro tituly mistrů světa. Nejlepším možným způsobem tak ukončili čtyřletý medailový půst. Český tým v turnaji zaváhal jen jednou, když v osmifinálové skupině podlehl v dramatickém souboji Rusku 1:2. Jinak si dokázali čeští reprezentanti poradit s každým soupeřem. Za povinnými výhrami nad Švýcarskem, Německem a Kazachstánem v základní skupině následovalo skvělé představení proti Slovákům. Ti naprosto nestačili českému tempu a odešli s debaklem 1:5. Jasná výhra nad Bělorusy pak sveďla do čtvrtfinálového souboje Čechy a americkou reprezentaci. Opakovalo se rok staré střetnutí z pražského šampionátu - tentokrát však se zrcadlově opačným průběhem. Náš soupeř získal dvougólové vedení, nicméně trefy Marka Židlického a Jaroslava Špačka ve třetí třetině duel srovnaly. Opět došlo až na samostatné nájezdy. Rok staré zklamání z vyřazení se však nekonalo. Díky perfektnímu bláťáku Martina Ručinského a stoprocentní úspěšnosti Tomáše Vokouna postoupil český celek. Strhující semifinálová bitva se Švédy skončila po šedesáti minutách rovněž 2:2. V zápase jak na houpací Čechi nejprve prohrávali. Pak se díky přesné střele Petra Cajánka a baseballovému zásahu ze vzduchu

Martina Straky dostali do vedení, jenže o něj sedm minut před koncem přišli. Rozuzlení postupové hádanky přinesla v páté minutě prodloužení rána Radka Dvořáka. Puk vyletěl ze švédské branky tak rychle, že gól musel potvrdit ještě videorozhodčí. Jelikož Kanadáné dokázali pod ruským tlakem udržet jednobrankové vítězství, mohlo se stejně jako před devíti lety sehrát finále Česko - Kanada. V repríze souboje z roku 1996 se reprezentanti javorových listů pokoušeli o třetí světový primát v řadě. Ze snu o zlatém hattricku je však český výběr brzy probudil. Skvělý nástup do utkání korunoval po individuální akci famózního Jágra Václav Prospal, jenž v páté minutě dorazil střelou Martina Ručinského. Kanadáné pak místy přehrávali český celek, nicméně jistý Vokoun v brance všechny jejich možnosti kryl. Rozhodující úder z české strany přišel v úvodu třetí třetiny. Vypracoval jej opět výtečně hrající Jágr, jenž vyslal do šance Ručinského, a ten nekompromisní střelou podruhé překonal Brodeura. Vítězství zpečetil gólem do prázdné branky v poslední minutě Josef Vašíček. Zlatou radost nesebrala hokejistům ani šarvátka, kterou Kanadáné záměrně vyprovokovali dvanáct vteřin před koncem. Po titulech z let 1977 a 1996 přinesla Vídeň českému hokeji světový primát letos už potřetí. Úspěch českých borev podtrhla ještě individuální ocenění. Brankář Tomáš Vokoun byl direktoriátem turnaje zvolen za nejlepšího brankáře. On, obránce Marek Židlický a útočník Jaromír Jágr se pak vešli do ideální sestavy mistrovství, takzvaného all star týmu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Beatifikační proces Jana Pavla II. může začít

Vatikán. Papež Benedikt XVI. udělil dispens od pětiletého období čekání od smrti Jana Pavla II. Beatifikační proces Karola Wojtyły proto může být ihned zahájen. Ohlášení, na které čekaly miliony věřících v celé církvi, zaznělo 13.května dopoledne v Lateránské bazilice při papežově setkání s kněžími města Říma. Papež sám přečetl dokument Kongregace pro svatořečení o zahájení beatifikačního procesu svého předchůdce na Petrově stolci: „Na prosbu jeho eminence, kardinála Camilla Ruiniho, generálního vikáře římské diecéze, Svatý otec Benedikt XVI., po zvážení zvláštních okolností, které mu byly předloženy při audienci udělené jmenovanému kardinálovi 28. dubna, dispensoval od pětileté doby čekání od smrti Božího služebníka, papeže Jana Pavla II., aby jeho beatifikační a kanonizační proces mohl ihned začít.“ Dokument, kterým byl proces zahájen, je datován 9.5. 2005 a jsou pod ním podepsáni prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení kardinál José Saraiva Martins a sekretář této kongregace arcibiskup Edward Nowak. Četbu latinského dokumentu přerušovaly dlouhé potlesky, které Benedikt XVI. komentoval slovy: „Jak vidím, všichni velmi dobře rozumějí latině“. Papež Benedikt XVI. při této příležitosti hovořil o mimořádné zkušenosti víry, kterou církev zakoušela ve chvíli smrti Jana Pavla II. Současně připomněl, že Jan Pavel II. mnohokrát během svého pontifikátu ukazoval, že skutečnou pastorační prioritou je zůstat v přítomnosti Boha. I v tomto ohledu se podle svých slov snaží Benedikt XVI. jít ve stopách svého předchůdce.

Papež vyzdvihl význam sv. Cyrila a Metoděje

Křesťanská misie sv. Cyrila a Metoděje ke slovanským národům tvoří základy současné Evropy, řekl papež Benedikt XVI. při setkání s bulharským prezidentem Georgi Parvanovem a makedonským premiérem Vlado Bučkovskim 23.května. Oba politici se v Římě účastní pouti ke hrobu sv. Cyrila. Papež připomněl, že svatí Cyril a Metoděj jsou příkladem toho, jak lze v duchu evangelia obětovat svůj život pro společnost a společné dobro. "Právě toto je vřelá touha katolické církve, která nemá jiný zájem, než šířit a dosvědčovat slova Ježíše Krista, slova naděje a lásky, slova života, která v průběhu staletí inspirovala mnoho mučedníků a svědků víry," dodal Benedikt XVI. Svatý otec upozornil na nezastupitelné místo obou národů v současné Evropě a jejich úlohu tvořit spojnici mezi křesťanským Východem a Západem. Sv. Cyril a Metoděj byli společně se sv. Benediktem prohlášeni za spolupatrony Evropy papežem Janem Pavlem II. dne 31.12.1980.

Papežská charitativní činnost v roce 2004

Výroční zpráva o papežské charitativní činnosti, kterou vypracovala papežská rada "Cor Unum", uvádí, že pomoc papeže Jana Pavla II. chudým a trpícím lidem na celém světě dosáhla za rok 2004 částky 9,252.047 USD. Tato částka

zahrnuje např. pomoc obětem tsunami v jihovýchodní Asii v prosinci 2004, pomoc obětem vnitřního konfliktu v Súdánu či finanční prostředky přidělené projektům dvou nadací, které založil zesnulý papež Jan Pavel II. – Nadace pro země Sahelu a nadace "Populorum progressio". Cor Unum je papežská rada pověřená vykonáváním charitativní činnosti vůči chudým a potřebným, obětem přírodních katastrof a projektům schváleným dvěma výše zmíněnými nadacemi. Pomoc zasláná v prosinci 2004 obětem tsunami dosáhla výše 460 tisíc USD. Do dvou nejvíce postižených zemí - do Indonésie a na Srí Lanku - byl vyslán papežem Janem Pavlem II. jako mimořádný vyslanec předseda papežské rady Cor Unum arcibiskup Paul Cordes. V červenci 2004 navštívil arcibiskup Cordes jako papežův velvyslanec Súdán, aby vyjádřil blízkost Svatého otce lidem postiženým vnitřním konfliktem v zemi a předal pomoc nejpotřebnějším ve výši 100 tisíc eur. Měsíc předtím navštívil obyvatele Haiti a Dominikánské republiky, kteří byli postiženi ničivými záplavami. Pomoc poskytnutá papežskou radou Cor Unum v roce 2004 obětem dalších katastrof a naléhavých situací jako jsou zemětřesení, tajfuny, záplavy, války a situace uprchlíků dosáhla výše 992.530 USD. Finanční podpora rozvojovým zemím pro nikoliv naléhavé záležitosti jako je zemědělství, výchova, péče o zdraví, profesní výchova a stavba domů dosáhla výše 2,024.532 USD. Příspěvek za rok 2004 Nadací pro země Sahelu, kterou založil papež Jan Pavel II. v roce 1984, dosáhl výše 2,296.336 USD a byl rozdělen mezi 169 projektů v 9 afrických zemích. Nadace Populorum progressio, kterou Svatý otec založil v roce 1992, rozdělila v minulém roce pomoc ve výši 1,881.000 USD 19 jihoamerickým zemím na 231 projektů.

Sestry matky Terezy čekají na povolení do Afghánistánu

Do Afghánistánu se chystají sestry matky Terezy. Jak informovala agentura AsiaNews, přijedou do Kábulu jakmile získají povolení od vlády. Katolické charitativní instituce dosud působící v Afghánistánu se zaměřují na pomoc chudým, postiženým a na oblast vzdělání obecně. V současné době jsou v zemi zastoupeny Malé sestry Ježíšovy, které přišly do Afghánistánu ještě za minulého režimu. Dále tam působí charita z Itálie, Spojených Států, Irska, Holandska a Německa. Nedávno přišli do Heratu na hranici s Íránem také pracovníci Jezuitské služby uprchlíků.

Jeruzalémský patriarcha odvolán z úřadu

Patriarcha Ireneos I. nebude dál zastávat svůj úřad. Rozhodnutí Svatého synodu jeruzalémské církve potvrdil koncil pravoslavné církve zakončený 24.května. Shromáždění svolané v urgentní záležitosti konstantinopolským patriarchou Bartolomějem I. se zúčastnili nejvyšší představitelé 14-ti pravoslavných církví. Důvodem odvolání jeruzalémského patriarchy bylo jeho osobní rozhodnutí o prodeji církevního majetku v historické části Jeruzaléma.

3.500 mladých z České republiky se chystá na XX. světový den mládeže.

Světového dne mládeže, který se uskuteční od 15. do 21.8.2005 v Kolíně nad Rýnem, se z České republiky zúčastní 3.500 mladých lidí. Za tyto účastníky je již zaplacen účastnický poplatek. Němečtí organizátoři vyžadovali přihlášení účastníků i zaplacení poplatku do konce května. Diecézní centra pro mládež k 20.5. evidovala 2.800 řádně přihlášených. Zároveň na základě kvalifikovaného odhadu předpokládají, že se počet zvýší o dalších 500 mladých lidí. V těchto číslech jsou zahrnuti i účastníci z církevních hnutí a občanských sdružení (např. cyklistická pouť Orla, salesiánská výprava atd.), kteří se budou účastnit českých katechezí. Dále je třeba připočítat 80 mladých, kteří se přihlásili přímo do Kolína jako krátkodobí dobrovolníci a během setkání se dají k dispozici organizátorům. Přibližně 120 mladých lidí se setkání zúčastní v rámci mezinárodních skupin hnutí či řeholí. Celkem se tedy do Kolína vypraví 3.500 mladých. Doprovázet je bude 12 biskupů a několik desítek kněží. Informace a přihlášky: <http://www.kolin2005.signal.cz>.

Ekumenická bohoslužba za oběti komunismu

Ekumenická bohoslužba za oběti komunismu, které předsedal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, se uskutečnila v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě ve středu 25.května odpoledne. Shromáždění upřádal předseda Senátu Parlamentu České republiky (PČR) Přemysl Sobotka a Pražský akademický klub 48. Kázání při ekumenické bohoslužbě pronesl náměstek synodního seniora Českobratrské církve evangelické Miloš Rejchrt. Poté následovaly projevy předsedy Senátu PČR MUDr. Přemysla Sobotky, prorektora Univerzity Karlovy pro vnější vztahy doc.PhDr. Michala Šobra, CSc., rektora Českého vysokého učení technického v Praze prof.Ing. Jiřího Witzany, DrSc. a předsedy Pražského akademického klubu 48 Dr. Zdeňka Boháče. Nakonec byly položeny květinové dary k pamětní desce na horním konci Nerudovy ulice v Praze 1.

*Podle zpráv České biskupské konference
a Rádia Vaticana*

Eucharistie největší dar Boží

Pokračování ze str.3

Jestliže Božskou mocí Pána Ježíše může být obyčejný chleba a víno proměněn v jeho tělo a krev, měli bychom si uvědomit, že on může proměnit také nás. My všichni se potřebujeme neustále obracet, každodenně se zaměřovat na Boha, znovu a znovu se odevzdávat do jeho vůle. Žádáme ho, aby nás proměnil? Máme dostatek víry? Žádáme ho o dovolení, abychom ho mohli zjevit světu? Hladovíme po spravedlnosti? Ve čtvrtém blahoslavenství Pán Ježíš nazývá blahoslavenými ty, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti s ujištěním, že „budou nasyceni.“ (Mat 5, 6)

My jsme součástí Kristova těla. Svaté přijímání není pouze pro nás, k našemu osobnímu prospěchu, ale eucharistie nás spojuje a sjednocuje s ostatními. Je jako magnet, který přitahuje lidi jednoho k druhému v Kristu. Když přijímáme Krista v eucharistii, tvoříme jedno společenství se všemi, kteří byli s Kristem v eucharistii spojeni... společenství s našimi předky, s milovanou rodinou, s přáteli, ale také s těmi, které je pro nás nesnadné, abychom je milovali. Vrcholným cílem eucharistie je, aby nás všechny sjednotila v Kristu a pomohla nám být světlem a kvasem světa.

Je nesmírná škoda, že právě eucharistie, kterou nám dal Pán Ježíš jako dar jednoty, se stala v minulosti zdrojem sváru a rozdělení. Modleme se za to, abychom se prostřednictvím eucharistie znovu sjednotili a ti, kteří její hodnotu dosud nepoznali a způsobují rozkol, pochopili velikost tohoto daru Božího a všichni jsme vytvořili jednotu v duchu zná-

mé antifony: „Je to jeden chléb a my ač je nás mnoho tvoříme jedno tělo, vždyť my všichni jsme účastni jednoho chleba a jednoho kalicha.“

V poslední době se dozvídáme z různých zpráv o strašlivém znesvěcení eucharistie. Víme, že vždy existovaly osoby, které byly ochotné udělat cokoli, aby si opatřily posvěcené hostie za tím účelem, aby je mohli znesvětit. Když jsem nad tím uvažovala, napadlo mě, že také ti, kteří chtějí svatokrádežně zneužít dar těla a krve Kristovy, vlastně ve skutečnosti věří v reálnou přítomnost Ježíše Krista v eucharistii. Proč si nevezmou ke svým orgiím obyčejný bochník chleba nebo neposvěcené hostie, aby je znesvětili. Tito lidé tak přiznávají, i když tím nejhanebnějším způsobem, že posvěcené hostie se liší od obyčejného chleba, že se při proměňování stává chléb a víno skutečným Ježíšovým tělem a krví.

I když Pán Ježíš věděl, že během věků bude jeho dar eucharistie často znesvěcován a zneužíván, a že se najdou lidé, kteří budou eucharistii přijímat nehodně a svatokrádežně, že budou popírat jeho přítomnost v eucharistii a nebo dokonce tento dar znesvětit v satanských kultech, přece neotálel a sám sebe nám v této Nejsvětější svátosti daroval. Nikdy nebudeme schopni mu za tento dar dostatečně poděkovat.

*Sr. John Vianney Vranak
z kongregace sv. Cyrila a Metoděje, Chicago*

(Úvaha volně navazuje na článek Eucharistia: Nikým nežiadaný dar z č.3/2005) - Pokračování příště.

Bratr Eliáš - stigmatizovaný řeholník

Život bratra Eliáše nám připomíná, jak Ježíš velebil nebeského Otce, že skryl svá tajemství před moudrými a chytrými a zjevil je prostáčkům. Mimořádné dary milosti, jimiž se vyznačuje bratr Eliáš, vyžadují jako každé charisma obezřetný přístup a nezbytné ověření ze strany Církve. Jak ukazuje Ingrid Malzahnová ve svém příspěvku, rozvíjejí se tyto dary pod dohledem různých odpovědných představitelů Církve. Co je na těchto darech tak přesvědčujícího, je na jedné straně množství obrácení, která se uskutečnila po setkání s bratrem Eliášem. Na druhé straně je to však hlavní těžiště jeho poslání: bratr Eliáš založil novou řeholní rodinu, nazvanou „Boží apoštolové“. Společenství přijímá mladé lidi, kteří na základě nedostatku lásky od lidí a společnosti ztroskotali a nemají žádnou další perspektivu.

„Rajská vůně“

Když mi náhoda přihrála do ruky knihu o jednom mladém stigmatizovaném mnichu v Itálii, který oplývá podobnými charismaty jako kdysi P. Pio, probudilo to moji novinářskou zvědavost. Kontaktovala jsem italskou autorku Fiorellu Turolli a v půli května 2003 jsem měla to velké potěšení, že jsem v jejím domě v Bergamu při obědě poznala bratra Eliáše od „Božích apoštolů“. Mladý mnich s kulatým o-

blíčejem a velkýma hnědýma očima působil prostě, téměř ostýchavě. Kdyby zde nebyly jeho jemné ruce oděné elastickými polorukavicemi, které zakrývají jeho stigmata, mohli bychom ho pokládat za typického italského jižana. Během jídla vanula k mému nosu jemná vůně růží, která jako by vycházela z těla mladého mnicha. Jako autorka knihy o P. Piovu jsem se již fenoménem vůně zabývala, nyní jsem ho však mohla autenticky prožívat a působil na mě oblažujícím způsobem. Když jsem o tom později mluvila s paní Turolli, vysvětlila mi s úsměvem: „Ingrid, to je vůně, která vychází z jeho stigmat...“

Také z ran P. Pia vycházela tato tělesná vůně, jak dosvědčili jeho přívrženci, přátelé, nepřátelé, skeptičtí lékaři a novináři. Spolubratři P. Pia označili toto tajemné charisma jako „nebeskou vůni“. On sám to nazval „vůní svatosti“, snad aby naznačil, že čistá duše podle Božího obrazu voní Bohu příjemně „jako růže“. Fenomény vůně byly zaznamenány u charismatika bratra Cosima, kterému se údajně několikrát zjevila Panna Maria v jeskyni na pahorku Scoglio.

Charismata obohacují život Církve

Řecké slovo charisma znamená v teologickém smyslu působení Božího Ducha, které nepochází ani od samotného člověka, ani z působení svátostí, jako jsou extatická vytržení, mluvení v jazycích a podle Pavla (1 Kor 12–14) moudrost, poznání, dar uzdravování, prorocké řeči a rozlišování duchů. Charismata často vystupují nebo se posilují ve spojení se stigmaty, tedy se zjevnými ranami ukřižovaného Krista na žijícím těle, které se periodicky bolestně otevírají, ale nezanítí se, nehnisají a nevyžadují lékařské terapie. Mnoho z toho se týká také bratra Eliáše. P. Massimo Fatato Fusarelli, pověřený odborník na dogmatickou christologii, píše v souvislosti se stigmatizovaným bratrem Eliášem, kterého Pán chtěl mít jako prostého mnicha a nikoliv jako kněze: „Je dobré v této obtížné době mít jasno, pokud jde o skutečnost vyvolených duší, které Bůh povolal k tomu, aby svými dary, které obdržely, obohacovaly nesmírný poklad a pestrost matky Církve.“

Počátky stigmatizace

Bratr Eliáš se narodil 20. února 1962 v Apulii jako syn Anny Argentieri a Carmela Elia. Již jako velmi mladý vstoupil do kapucínského kláštera a během noviciátu obdržel stigmata, jejichž pravost potvrdil významný neurofyzilog profesor Marco Merganelli a celá léta je sledoval a pravidelně prověřoval. Od té doby prožívá Eliáš každý rok ve velikonočním období, které předchází čtyřicetidenní půst, znovu Kristovo umučení, přičemž celé jeho tělo vydává příjemně vonící sérum. Každý pátek se otevírá jeho pět ran za strašných bolestí a po několika dnech se začnou opět hojit a zanechávají po sobě zřetelné jizvy. Ačkoliv se tento jev trvale pravidelně opakuje, světil to bratr Eliáš jen několika spolubratřím, aby mohl jít cestou víry a složit časné sliby. Když mu bylo jasné, že jeho rány nejsou „formou oparu“, jak si původně myslel, nýbrž že jsou trvalé povahy, upadl do životní krize, protože se necítil zralý k tomu, aby přijal odpovědnost spojenou s takovým vyznamenáním. Po dlouhém vnitřním zápasu opustil proto r. 1994 milovaný klášter v naději, že v běžném všedním životě se všechno opět vrátí k normálu. Podle svého založení si v Bergamu vydělával na živobytí jako pečovatel o nemocné, staré a o vězně. Protože se mu nepodařilo změnit navyklý způsob života, obnovoval každý rok soukromě řeholní sliby do rukou expiora bratra Evžena Peroliniho OFMCap. Svůj čas rozděloval mezi práci, kostel a pomoc bližním.

Založení řeholní rodiny

Protože jeho stigmata zůstala živější než předtím, přepadala ho stále silnější touha po řeholním životě. Poznal, že se mu nepodaří opustit svého Pána. Aby se dokonale světil jeho milosrdenství, odešel na podzim roku 2000 na delší dobu do jednoho kláštera v Toskánsku, kde ho nikdo neznal, aby se podrobil poslední zkoušce, a prosil Pána, aby mu dal na srozuměnou, co od něho žádá. Od svého anděla strážného, který se mu údajně již od počátku stigmatizace ukazoval ve viděních, se dověděl, že má jako poutník žít ve světě a pro svět a současně povolal k životu novou řeholní rodinu, která se má ujímat

těch nejchudších, nejslabších a nejvyděděnějších. Toto povolání mělo platit především těm mladým lidem, kteří se na základě nedostatku rodinných a společenských vazeb dostali ve svém životě na scestí bez lásky, bez vedení a bez budoucnosti. Eliáš se svěřil expriorovi a ten ho povzbudil, aby následoval toto povolání.

Vývoj pod dohledem Církve

S pomocí Boží prozřetelnosti našel Eliáš lidi, kteří podpořili jeho vizi. Uvedli v život nadaci pro koupi a renovaci jednoho starého, rozpadajícího se a již 250 let neobývaného kláštera v Calvi v Umbrii, provincie Terni, který je zasvěcený sv. Františku z Calvi, aby se tam mohl usadit. Od září 2003 zde bratr Eliáš bydlí a žije se svými spolubratry a jednou sestrou podle řehole nově založeného řádu „Božích apoštolů“. Až do oficiálního uznání diecézním biskupem skládá bratr Eliáš své řádové sliby soukromým způsobem, jak tomu bylo 28. prosince 2003 na svátek Panny Marie Božské pomoci u svého přítele Mons. Evžena Martorana, spolupracovníka kurie u církevního soudu římského vikariátu, který byl u něho při jeho pašijích o Velkém týdnu r. 2003 v Římě.

Příslušný biskup v Terni a Narni Mons. Vincenzo Paglia je o božském poslání bratra Eliáše přesvědčen. 28. října 2004 pověřil P. Paola Biniho z Assisi, aby pečoval o bratra Eliáše a pozoroval novou kongregaci „Božích apoštolů“. Do rukou P. Biniho obnovil bratr Eliáš 28. prosince 2004 své sliby. V rámci této slavnosti byl přijat do noviciátu bratr Sergius, čekatel řádu. Jako koncelebrant účastnil se slavnosti také P. Oronzo Saporano OFM z Trevi, spirituál bratra Eliáše. V podstatě je biskup novému společenství nakloněn, ale oficiální uznání zatím nebude ještě následovat.

Zkoušen experty

Již při prožívání pašijí v roce 2003 obdržel televizní novinář Dr. Piero Vigorelli povolení filmovat bratra Eliáše při extázích a tento záznam byl později prezentován v italské televizi. O Svatém týdnu 2004 byli po celou dobu extází přítomni neurofyziolog prof. Marco Magnelli a teolog Dr. Gino Cadegianini. Cadegianini absolvoval studium na bavorské akademii filmového umění a má diplom jako specialista pro kulturní, náboženská

a nadpřirozená témata. Mimo jiné natáčel oceněný film o sv. Františku. Nyní připravuje dokumentární film o bratru Eliášovi. Dále se u něho objevili další dva odborníci z Vatikánu – L. M., konzultor pro svatořečení, specialista na „res mystica“ a odborník v oblasti neurofyziologie, a F. S., psychoterapeut a psychiatr.

V průběhu dne přišel do pokoje bratra Eliáše i bratr Sergio a sestra Dominika. Ti všichni byli svědky, jak po 15. hodině jasným a hlubokým hlasem, který nezněl jako jeho hlas, se modlil modlitbu v aramejském jazyku. Invokace s pomlkami a intonace trvaly asi 30 minut a připomínaly přítomným film Umučení Krista Me-la Gibsona. Bratr Eliáš se přitom bil pravou rukou do prsou, držel v ní růženec, plakal a potil se kapkami krve.

Misijní vyzářování

V současné době je zván mnoha farnostmi na modlitební shromáždění s nespočty věřícími, kteří přicházejí z celé Itálie. Na jeho přímlyvu se událo mnoho uzdravení, náhlých obrácení, osvobození od démonů a jiných dnes vědecky nevysvětlitelných jevů, které zkoumá katolická církev, jak je její poslání. Charismatické fenomény patří do oblasti soukromých zjevení a nejsou to tedy obsahy, které by nutně zavazovaly k víře. Mnoho lidí, kteří s těmito fenomény byli konfrontováni, byli jimi tak otřeseni, že se opět obrátili k pravé víře nebo se jejich víra prohloubila a upevnila. Bratr Eliáš sám říká, že stigmata mají misijní charakter a slouží Bohu jako nástroj, aby se k němu lidé opět obrátili.

P. Massimo Fatato Fusarelli napsal o četných případech stigmatizace, kterých v poslední době přibývá: „Když Pán volá duši, aby s ním sdílela jeho utrpení, není to nikdy na její přání, ani proto, aby jí prokázal zvláštní duchovní přízeň. On sám si připravuje duši k takové službě a projevuje se skrze ni v čase, který je pro to vhodný. Když vyvolená osoba obdrží takový dar milosti, jako např. bratr Eliáš nebo dříve sv. František a P. Pio, je tím tato osoba otřesena, je z toho zmatená a pokládá se za nehodnou takového vyznamenání a bojuje sama se sebou, dokud nezáčně v jasné odevzdanosti chápat Boží vůli a přijímat ji jako vnitřní poznání lásky a

Zázračný obraz z bílé stěny kostela

utrpení našeho Pána Ježíše Krista k spáse mnoha duší... Když hodnotíme u bratra Eliáše nespočetné milosti, obrácení, uzdravení a exorcismy, které se uskutečnily na jeho přímlyvu v tak krátkém čase, můžeme snadno vytušit, že ho Bůh chce mít ke službě celé matky Církve na celé planetě.“

Rozpoznávat znamení času

P. Massimo Fusarelli nám proto radí, abychom k takovým darům milosti přistupovali bez předsudků. Spíše nám připomíná různá Kristova slova z Písma svatého: Jestliže dokážete rozpoznávat roční doby, jak to, že nejste schopni poznat toto znamení času? Posuďte sami: strom, který je dobrý, nemůže přinášet špatné ovoce... Zůstaňte sjednoceni, abyste prokazovali slávu mému nebeskému Otci. Podle toho lidé poznají, že jste moji bratři...

Když se bratra Eliáše během pašijí o Velikonocích 2003 lékaři ptali, s kým to během extází hovoří, prosil vroucně několik dní Pána, aby mu vnukl, co jim má říct. Pak náhle uslyšel hlas: Běž s přítelem do kostela a tam vyfotografujte bílou stěnu. Bratr Eliáš, který mi tento příběh osobně potvrdil, šel s pověřeným lékařem do kostela a vyfotografoval celý film na jedné bílé stěně. Po vyvolání byl na negativu jediný snímek – obraz Ježíše nesmírné krásy, který mezitím již zdobí tisíce domácností v celé Itálii.

Ingrid Malzahnová, Kirche heute 2/2005

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Slovenský kostel sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu

Pokračování ze str. 2

V době, než byl ve farnosti ustanoven farářem Otec Daniel Romančík, se o farnost starali slovenští františkáni ze slovenského kláštera ve Valparaiso, Indiana. Rovněž vypomáhali servité z nedaleké baziliky Panny Marie Bolestné. Po

osmiletém působení byl Otec Romančík přeložen do slovenské farnosti sv. Šimona apoštola a jeho nástupcem a zároveň posledním slovenským farářem u kostela sv. Cyrila a Metoděje se stal Otec Anton Chisek. Během jeho působení se

rychle začalo měnit etnické složení farnosti. Ze 450 rodin zapsaných do farnosti jich byla jen polovina slovenských. Druhou nejsilnější etnickou skupinou byli Italové. V červnu 1972 pro nedostatek žáků byla uzavřena farní škola. 182 žáků, kteří ji v posledním školním navštěvovali, měli možnost přestoupit do škol v sousedních farnostech Královny andělů a sv. Františka z Assisi. V následujících dvaceti letech opustili farnost rodiny evropského původu a na jejich místo přišla rodiny černošské a arcidiecéze byla nucena farnost pro nedostatek farníků uzavřít.

V současné době je u kostela mohutná tabule hlásající, že se jedná o luteránský kostel s názvem Rose of Sharon Church (kostel Růže Šaronské). Tento název je vzat ze starozákonní Písni písní 2, 1, kde se milenec ztotožňuje s růží Šaronskou, což nebyla růže našeho typu, ale spíše se podobala tulipánu. Dále informační nápisy upozorňují, že se jedná o společenství Holy Family (Svaté rodiny) a že je tam v provozu Grade school (základní škola). Všechno uzavírá citát: „The Lord will make a way somehow!“ (Pán to nějak zařídí!) Nad hlavním vchodem však zůstal dodnes neporušený slovenský nápis: „Chrám a škola sv. Cyrila a Methoda“ a v nejhořejším výklenku na průčelní stěně je bílá socha Panny Marie. Pouze dvě ozdobné věže na střeše budovy, jak si je pamatují dřívější farníci, byly zbourány a k nebi se zde tyčí jen ocelová anténa.

Připravil Karel Chrobák

CZECH RADIO SCHEDULE for the Cleveland Area WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

PLZEŇ NEZAPOMÍNÁ...

Plzeň je proslula po celém světě. Každý zná její zlatožlutý mok, opojný a opájející, který pochází z jejích sklepů. Není města ani dědiny, kam by se nedonesla sláva oblíbeného nápoje, ať už mu říkají Plzeňsky Prazdroj, anebo zkráceně Pils. A Plzeň je právem hrdá na svůj tekutý poklad, který se rozletěl do celého světa.

A ještě jednou zvláštností se honosí Plzeň. Bodří rodáci - a je jich stále ještě řádka, i když za ta léta prořídla - vzpomínají doposud na významné datum 6. května 1945, kdy Plzeň osvobodili Američané.

Byl to hotový zázrak. Zatím, co Praha zoufale bojovala s poslední skupinou ozbrojených nacistů, zatím, co sovětská armáda zablokovala všechny cesty vedoucí do Prahy a zakázala (ano, zakázala!) americké divizi, aby pražským civilistům šla na pomoc, Plzeň se radovala z příchodu osvoboditelů ze zámoří. Nebyli to sice blaničtí rytíři, jak nám je slibovaly české pověsti, ale byli to rytíři v zelených uniformách rozvážně žvýkající americké žvýkačky a mluvící trošku divnou, občas i těžko srozumitelnou angličtinou. A podobně, jako v pohádkách líčí krále jedoucího do boje na pomoc své vlasti, tak i americké armádě velel urostlý, temperamentní a nesmlouvavý generál, George Patton. Tak ho popisují pamětníci těchto polnutých dnů roku 1945: zástupy žen a mužů vroubíci ulice Plzně s náručemi růží a šeríku a slzami v očích, mávající na pozdrav neznámým osvoboditelům.

Z oslav 60. výročí osvobození Plzně Americkou armádou

Socha generála Pattona s jejím tvůrcem
sochařem Jaroslavem Bockerem

Od těch nezapomenutelných dnů radosti a pospolitosti uplynula řada let. Mnoho se změnilo. Nové generace přišly na svět. Počet obyvatel naší zeměkoule se zvětšil, život se zkomplikoval. Občas lidé zapomenou, kdo je jejich přítel a kdo stojí na jejich straně. Avšak Plzeň nezapomněla. K šedesátému výročí svobody a na počest americkému generálovi postavila v Dýšně na Plzeňsku sochu George Pattona. A podobně, jako tehdy, před lety, sešly se zástupy pamětníků. Přišli všichni, i ti nejmladší, kteří znají osudy svého města jen z vyprávění. Přišli turisté a američtí veteráni. Nechyběl ani prošedivělý pán, George Patton Waters, vnuk slavného generála, který se zasloužil o svobodu západních Čech.

Říká se, že lidé často zapomínají. Ne však Plzeň. Ta žije dál ve vděčných vzpomínkách na jedno z nejkrásnějších období dvacátého století.

*Vlad'a Williamsová
květen 2005*

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

June

3: FRANK MORAVCIK
10: FRANK MORAVCIK
17: JAM NIGHT WITH AL
24: BOB LUBECK

July

1: "FRIDAY NIGHT DANCE"
8: BOB LUBECK
15: JAM NIGHT WITH AL
22:
29: AL MACHUSICK

*Ce. Marik
Pons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Upřímná vzpomínka

2000
6.května
2005

*V těchto dnech s bolestí v srdci a nesmírným steskem,
který čas nikdy nezahojí, vzpomínáme odchodu
mého milovaného manžela, otce a dědečka, pana*

Emila Hrácha

Narodil se 5.srpna 1922
Zemřel 6.května 2000

Vzpomínková mše svatá za něho bude sloužena
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
18.června 2005 v 6.30 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
s námi s vřelou modlitbou.*

Marie Hráchová, manželka
Joseph, Jim a Emil Jr., synové
a 6 vnoučat

Vroucí vzpomínka

*Před osmi roky 8.června 1997 na Boží povolání odešel
náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý
a dobrácký otec, dědeček, bratr, strýc a švagr, pan*

Henry Vicenik

rodák ze Zahorovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním
a spolkovým přátelům v USA,
kteří si na něj dosud pamatují,
děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 8.výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka
Henry a Barbara Vicenik, syn a snacha
Henry a Jenefer, vnuk s manželkou
Rachel a Jonathan, vnoučata
Thomas a Mary Vicenik, syn a snacha
Deborah a James Hojnicky, dcera a zeť
Danielle a Thomas, vnoučata
a ostatní příbuzní v USA a v České republice

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
zbavit se internetových reklam a virů?
připojit další počítač k Internetu?
převést video z kamery na DVD?
Nebo jen něco opravit...?

Volejte Marka:

773 - 501 2001

pcmark773@comcast.net

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Sourozenci Slívovi

Vás srdečně zvou
na koncert vážné hudby

**V sobotu,
11.června 2005 v 7:30 večer**

v kostele P. Marie Svatohorské

2412 S. 61st Ave., Cicero, IL

Na programu bude hudba

A. Dvořáka:

Americký kvartet

2 Biblické písně

Klid

Také hudba dalších skladatelů:

Bacha

Paganiniho

Corelliho

Vstupné je dobrovolné a výtěžek
bude použit na rekonstrukci domu
České Misie v Ciceru.

*Come with your friends
to a benefit for*
CzechAmerican TV

at

Klas Restaurant

5734 West Cermak

Cicero, IL

Date	July 10, 2005 12:00 to 4:00 pm
Dinner	Buffet Style (all you can eat)
	Cash Bar
Music	Traditional Czech folk songs
	Recent releases
	Sing-along opportunities
Raffle	CATV video tapes (value \$20)
	Raffle ticket included with meal ticket price
	Extra raffle ticket \$1
Donation	\$20

for more information, call Andy Bultas at 708-508-2350 or
John Honner at 708-813-0028

Dětský tábor Hostýn u Montrealu o prázdninách 2005

Letošní dětský tábor bude mít jeden tři týdenní turnus,
který bude probíhat od 3. do 23. července.

Cena pobytu je za první dítě 250 kanadských\$/1 týden,
500\$/2 týdny a 675\$/3 týdny.

Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10%

Přihlášky zašlete řediteli dětského tábora na adresu:

RNDr Josef Maxant

Hostýn Association

8970 Marie Victorin

Brossard, QC, J4X 1A3

CANADA

tel. 450-465-4844, Fax: 450-923-4159

e-mail: health.vifad@sympatico.ca

Informace podává také sekretářka Viera Šebenová,
tel. 514-385-5153.

Formulář přihlášky a další informace jsou na internetu
na adrese: www.hostyn.org.

Cena pobytu na táboře patří k nejlevnějším a program
k nejkvalitnějším v Kanadě. Do tábora přijímáme i děti,
které nemluví ani česky, ani slovensky. Ať si vaše děti
přivedou s sebou svoje kamarády či kamarádky.

Hledáme též placené kuchařky a vedoucí.

Tradiční pout' na táboře se bude konat v neděli
24.července. Všichni jsou vítáni.

Nemocnice Na Františku v Praze 1

Jen obtížně bychom hledali zařízení, a to nejen na území České republiky, ale i v širším evropském regionu, kde se léčí již od 13. století. A přece – uprostřed hlavního města na pravém břehu Vltavy, hned v sousedství Anežského kláštera, tento unikát nalezneme. Je to Nemocnice Na Františku.

Sv. Anežka Přemyslovna založila první zaalpský klášter klarisek jako vůbec první gotický objekt v Praze. Datum zahájení stavby přesně neznáme, ale zjevně byla stavba zahájena již v roce 1231, a to současně se sousedním špitálem sv. Františka. V roce 1234 přijal Anežčin bratr král Václav I. klášter i špitál pod svou ochranu a udělil mu první význačná privilegia. V roce 1234 vstoupila Anežka do svého kláštera a stala se první abatyší. Je zajímavé, že dokonce i tehdejší papež Řehoř IX. přijal obojí, tj. klášter i špitál do své ochrany. Pro provoz právě vzniklého špitálu potřebovala Anežka personál, a proto založila špitální bratrstvo, které zanedlouho přijalo řeholi sv. Augustina a přeměnilo se v řád křižovníků s červenou hvězdou. V katolické církvi je tento mužský řád jediným řádem, který založila žena.

V roce 1238 přesídlil špitál přechodně Na poříčí ke sv. Petru a Pavlu a na své původní místo na nábřeží vedle Anežčina kláštera se vrátil až roku 1354, kdy Arnošt z Pardubic, první pražský arcibiskup a věrný rádce a přítel císaře a krále Karla IV., vysvětil špitál a kapli. Arcibiskup Jan, jeho nástupce pak zřizuje v roce 1366 nadaci, která nemocnici zajišťuje další existenci. Tuto nadaci zajišťuje sám Karel IV.

Roku 1620 předává Ferdinand II. zakládací listinu nemocnice řádu Milosrdných bratří. Při špitálu je zřízena i lékárna, počet lůžek se z původních 24 rozšiřuje na 55. Roku 1703 je přistavěno další poschodí a zařízení je schopno přijmout téměř 90 pacientů. Dar císařovny Marie Terezie umožňuje další zvelebení Nemocnice Na Františku, která se jako pobočka lékařské fakulty stává i významnou vědeckou a výukovou zá-

kladnou. Roku 1783 císař Josef II. schvaluje plány na další rozvoj nemocnice. Ředitelem nemocnice se stává prof. Dr. Held, pozdější děkan lékařské fakulty a rektor Univerzity Karlovy.

Na přelomu 19. a 20. století navštěvuje zařízení císař František Josef s následníkem trůnu Ferdinandem d'Este, aby nemocnici podpořili. Ta záhy disponuje 200 lůžky a stává se největším zdravotnickým zařízením v Praze a širokém okolí.

Roku 1847 zde provedl Celestýn Opitz první amputaci končetiny v éterové narkóze v tehdejší Rakousko-Uhersku a snad v celé Evropě. 1925 umocnilo anesteziologickou tradici zřízení prvního anesteziologicko-resuscitačního oddělení v tehdejší ČSR. Důležitost tohoto zařízení ve středu Prahy neuniklo ani takovým osobnostem, jakým byli T.G.Masaryk, E. Beneš nebo papež Pius XI. Ti se zasloužili o získání značného finančního obnosu, díky němuž byla v roce 1926 dokončena nábřežní část objektu. V průběh let zde pracovali význačné kapacity lékařského oboru, které zvyšovaly prestiž nemocnice. Léčily se zde ale také známé osobnosti veřejného života jako byl J. Dobrovský,

F.X. Brixl, K.L. Thám, Jan Werich a Václav Havel.

Během druhé světové války sloužilo zařízení jako vojenský lazaret. Milosrdní bratři zde pracovali až do roku 1950, kdy byl celý komplex převeden na stát. Nemocnice potom putuje pod správu různých organizací, hlavně v podobě Obvodních ústavů národního zdraví (OÚNZ). Až teprve po sametové revoluci se v roce 1992 nemocnice vyčleňuje z OÚNZ Praha I a počátkem roku 2000 se spojuje s poliklinikou v Palackého ulici. Vzniká tak nový právní subjekt – Nemocnice Na Františku s poliklinikou – jako příspěvková organizace zřízená Městkou částí Praha I.

Nemocnice Na Františku je krásná nemocnice. Ve svých historických i modernějších prostorách, dnes již překrásně obnovených, dýchá profesionalitou, laskavostí a otevřeností a poskytuje vynikající zdravotní služby Pražanům i lidem z širokého okolí. Je nádherné, že v Praze existuje nemocnice s tak dlouhou slavnou a úspěšnou historií, která dokládá vyspělost péče o člověka na našem teritoriu. Myslím, že můžeme být na ni právem pyšní.

Marcela Šafaříková Praha

Vzpomínka na Vlastu Folke

K prvnímu výročí úmrtí mého drahého manžela, Vlastimila Folke, dovoluji si otisknout se souhlasem Dr. Zdenka Šestáka jeho řeč, kterou velmi procitěně pronesl při posledním rozloučení v Praze, dne 8. června 2004.

PhDr. Zdeněk Šesták, vzácný přítel mého manžela, je uznávaným pražským skladatelem vážné a církevní hudby, který se kromě skladatelské tvorby věnuje muzikologii, hudební badatelské činnosti. Životní dráhu Dr. Šestáka jakoby předurčilo jeho rodiště Citoliby u Loun v Čechách, které jsou známy významným hudebním odkazem barokní hudby 18. století.

Hudba citolibských skladatelů V. J. a K. B. Kopřivu, J. A. Galiny, J. Lokaje a J. Venta byla uložena a téměř zapomenuta v archívech Pachtova panství v Citolibech a v Lounech po dobu víc než 200 let. Dlouholetou a neúnavnou prací Dr. Šestáka byla vzácná hudba citolibských mistrů znovu vynesena na světlo Boží, nahrávána a přenesena na dvoudeskový a pětidiskový komplet vydavatelství Supraphon v Praze, včetně odborných muzikologických studií. V posledních letech vyšlo i CD s titulem *Hudba citolibských mistrů 18. století*. Za to patří Dr. Šestákovi velké ocenění a díky.

Členové naší rodiny, Richard se svou ženou a dětmi a Eva Folke vyslovují upřímný osobní dík Dr. Šestákovi za jeho přátelství, porozumění a ocenění Vlastovy povahy a shodných celoživotních zájmů.

Milý, drahý Vlasto,

příteli z nejbližších, kamaráde. Ani ve snu by mě nikdy nenapadlo, že tu budu stát v této smuteční síni před Tebou, abych se s Tebou rozloučil. Měli jsme k sobě velice blízko, spojovala nás naše společná láska, již byla hudba. Vlasto, poznal jsem Tě v době naší společné prezenční vojenské služby. To bylo v roce 1950, v době, kdy se nad naší zemí začaly stahovat těžké mraky a kdy jsme vlastně ani pořádně netušili, co náš národ v nejbližším budoucnu čeká a co důkladně zamíchá našimi osudy. Již tehdy jsi mě překvapoval svojí jasnozřivostí, ale především svými mimořádnými znalostmi z oblasti hudby. Ty jsi mě tehdy značně převyšoval tím, co všechno ze symfonické hudby jsi měl na deskách i návštěvou koncertů odposloucháno a důkladně zažito. Vlasto, vzpomínám na naše tehdejší nekonečné debaty o hudebním umění, jež byly doslova oázou v tom nehostinném a neúrodném kasárenském prostředí.

Od té doby jsme navázali upřímné přátelství, jež nepřestalo ani po těch nekonečně dlouhých dobách, kdy nás každého zával osud jinam. Po celou tu dobu jsem však měl v paměti Tvůj doslova milenecký vztah k hudbě, jež Ti byla druhým virtuálním životem. Jejím kouzlu jsi propadal s vášní až neskutečnou, byl jsi o hudbě schopen hovořit s průkaznou dokumentací. Tvoje znalosti nahrávek symfonické hudby v interpretaci velkých dirigentů byly překvapivě fundované a poučné.

A co navíc, hledal jsi v poslání hudby vždy více, nežli pouhé zvukové formy, cítil jsi a prožíval plně její hluboký etos a krásu. Stále vidím Tvé rozzářené oči, když jsi se při našich rozhovorech dobíral takového povznášejícího poznání, což nám t. zv. odborníkům přechasto uniká. Právě tato Tvoje vlastnost, ona schopnost vcitění se do obsahovosti i

Vlastimil Folke (vpravo) s Dr. Zdenkem Šestákem

těch nejkomplikovanějších hudebních artefaktů, Tvoje neobyčejná estetická jasnozřivost, pramenící ovšem i z Tvého širokého vzdělanostního zázemí - to byly skutečnosti, kterých jsem si na Tobě vždy velice cenil.

Po dlouhých létech censure se naše cesty po roce 1989 zase zcela zákonitě sešly. A tu se ukázalo, že jsme žádný z nás nezapomněli na ty chvíle strávené před více nežli 40 roky a že jsme obnovili zejména v dobách konání pražských festivalů svoje dávné hudební přátelství. Jen jsem byl ještě více fascinován Tvoji doslova posedlostí po hudebních zážitcích. Vzpomínám, jak jsme spolu i s Tvou milou paní byli ve Smetanově síni přítomni provedení Mahlerovy symfonie a Bartokova houslového koncertu a jak jsi znovu přede mnou otevřel své neskutečné znalosti tohoto oboru.

Draný Vlasto, chtěl bych Ti poděkovat při této smutné příležitosti i za to, že jsi našel vztah i k mé hudbě i k mojí hudebně-historické práci, týkající se hudby, vzniklé v 18. století, v mém rodišti Citolibech. Bylo Tvým přáním slyšet tuto hudbu v živém provedení na letošním Pražském jaru. I přes zdravotní potíže jsi se rozhodl pro cestu přes oceán - bohužel byla to Tvoje cesta poslední. Odešel jsi mi, Vlasto, z tohoto světa a jeho „slzavého údolí“ doslova a do písmene symbolicky právě v den, kdy se konal závěrečný koncert Pražského jara zakončený letos poprvé Dvořákovou symfonií e moll „Z nového světa“ v podání České filharmonie s dirigentem Zdenkem Mácalem, jehož jsi osobně za pobytu v USA znal.

Uzavřelo se Pražské jaro, uzavřelo se i Tvůj život, drahý Vlasto. Přál bych Ti, aby ses tam v té náruči Boží setkal se všemi těmi svými milovanými hudebními tvůrci, jejichž díla jsi obdivoval a miloval a kteří svou hudbou Ti pomáhali překonávat životní těžkosti.

Vlasto, přeji Ti nejen za sebe, ale i za všechny, kteří Tě dnes přišli doprovodit na Tvé poslední cestě, věčný klid a mír uprostřed těch nebeských andělských chórů, zpívajících ono věčné Gloria in excelsis Deo. Vlasto, ty chvíle našeho setkávání byly krásné. Děkuji Ti za ně z hloubi svého srdce - buď s Bohem.

Prosíme, pomozte dokončit opravu Domu České Misie v Chicagu.

Vážení přátelé!

S radostí Vám oznamujeme, že v těchto dnech zdárně dokončujeme první etapu opravy Domu České Misie v Chicagu. Rádi bychom Vám touto cestou poděkovali za Vaši podporu tohoto díla, ať už za Vaše peněžité dary nebo za Vaši práci na opravách a také za Vaše modlitby, kterými nás provázíte. Díky velké obětavosti mnoha lidí se během půl roku podařilo uskutečnit veliké dílo. Jsou hotové téměř všechny bytové prostory, nová kancelář a nová kuchyně a malá jídelna. V těchto prostorách jsou vyměněna okna, provedeny tepelné izolace, udělány nové elektrické rozvody, nové ústřední topení a nové chlazení, stěny jsou obloženy sádkartonem, pokoje jsou vymalovány a jsou položeny nové podlahy a u jednotlivých ložnic jsou udělány čtyři nové koupelny s příslušenstvím. Tak je zde vytvořen byt pro českého kněze a prostory pro ubytování hostů. Do nové kanceláře se nyní přemísťuje redakce Hlasů národa. Nová malá jídelna bude současně sloužit jako hovorna a místnost pro konání poučení. Můžeme říci, že v této chvíli máme větší část práce za sebou.

Misijní rada na svém posledním zasedání rozhodla, že se v této fázi oprav nemůžeme zastavit a je třeba dotáhnout do konce celé dílo. Bohužel všechny dostupné finanční prostředky jsou již vyčerpány. Jednáme nyní s finančními ústavy o poskytnutí půjčky, což je velmi nesnadná záležitost. Doufáme tedy ve Vaši pokračující štedrou pomoc.

Závěrečná fáze oprav bude zahrnovat hlavní společenské prostory. V první řadě to bude kaple, která bude zvětšena na kapacitu 40 míst. V jejím sousedství bude velký společenský sál s kapacitou 50 osob. Obě prostory budou odděleny pohyblivou stěnou, která umožní v případě potřeby kapli a sál spojit v jednu velkou místnost. Nakonec plánujeme v suterénu budovy vytvořit velkou klubovnu, která bude sloužit současně jako promítací a hudební sál s kapacitou asi 30 lidí. Tak budou v Misijním domě vytvořeny prostory pro využití širokou veřejností a to nejen pro bohoslužby, ale i pro všechny jiné společenské příležitosti, školu, schůze, kulturní podniky, besedy, setkání seniorů i mládeže, bude zde možno konat i různé rodinné oslavy, jako jsou svatby, křtiny, narozeniny, různá jubilea a podobně.

Můžeme říci, že Dům České Misie v Ciceru je jedním z posledních skutečně českých domů a je dnes snad nejvýznamnějším českým duchovním a kulturním střediskem v oblasti Chicaga. Jeho cílem je zde uchovat a rozvíjet náš národní odkaz a dědictví našich otců. Uvědomme si, že tento úkol je věcí nás všech.

Ještě jednou Vás snažně prosíme, pomozte podle svých možností dokončit započaté dílo. Dokončení oprav plánujeme do konce roku 2005 a k realizaci celého projektu ještě chybí asi \$ 60.000. Za každý dar budeme vděční a předem Vám vyslovujeme Pán Bůh zaplat'. Naše dobrodince vkládáme do každodenních modliteb a každý týden za všechny obětujeme mši svatou.

Věříme, že pomůžete opravy Misijního Domu dokončit a poprosíte i své známé a přátele o pomoc.

Se srdečným pozdravem a přáním všeho dobrého

Fr. Dušan Hladík

Fr. Dušan Hladík
a Rada České Misie

P.S. V příštím čísle přineseme záběry z oprav misijního domu a opět zveřejníme jména dárců, kteří přispěli více než 100 dolary.

Fantastická akce SVU na Floridě

Jak Češi tak Slováci mají rčení „Po dešti vždy slunce svítí“, které je srovnatelné s populárním úslovím amerických zahradníků „Slunce vždycky svítí po dešti“ (The sun always shines after the rain). Floridáné si to samozřejmě upravují do vlastních pořekadel jako třeba „Slunce svítí na Floridu, liján padá na zbytek“ (Sun shines on Florida, as the rain pours on the rest), nebo „Slunce svítí, legrace nikdy nepřestane na plážích Floridy“ (Sun shines and the fun never sets in Florida beaches), atd. Všechna tato úsloví jsou zcela příhodná pro charakterizaci společné konference SVU a Festivalu ASCC v North Miami ve dnech 17.-20.března 2005.

Podobně jako několik mých přátel, třeba český velvyslanec Martin Palouš a slovenský velvyslanec Rastislav Kacer, Eva a já jsme se rozhodli spojit cestu na konferenci s krátkou dovolenou na plážích Floridy. Miami je zhruba 1100 mil z Washingtonu, DC. Cestu jsme odhadli na zhruba 18 hodin autem, tj. asi dva dny, se zastávkou na noc v motelu někde na trase. Vyjeli jsme v úterý brzy zrána. Abychom se vyhnuli dopravní zácpě kolem Richmondu, vyrazili jsme několik hodin po půlnoci, takže odpoledne jsme byli v Brunswicku, Georgia, kde jsme zůstali přes noc. Když jsme vyjžděli z Washingtonu, teplota byla 32 stupňů na Fahrenheitově stupnici (0 stupňů Celsia). V Georgii stoupla na 40 st. F (4° C), což bylo ještě poměrně chladno. Po několika hodinách spánku jsme se rozhodli pokračovat. Teplota mezi tím opět klesla a začalo pršet. Vypadalo to dost bídně a cesta autem byla obtížná, protože déšť se změnil v lijavec. Nicméně jsme jeli dál a když jsme dorazili do Jacksonville na Floridě, teplota začala rychle stoupat. Při příjezdu do cíle v North Miami ve středu v poledne stoupla na 85 stupňů F (29°C). Záplava slunce s modrou oblohou byly skvělou podívanou a báječným uvítáním.

Hned pak jsme jeli do nedalekého Amerického Česko-slovenského kulturního klubu, abychom zjistili, jak místo vyhlíží a také jak pokračují přípravy konference. Klub je na pozemku o rozloze čtyř akrů, na travnaté louce vedle rozsáhlého dvora pro aktivity pod širým nebem a s místem pro pikniky, které je porostlé letitými stromy banian. Jsou to východoindické fikovníky z rodiny moruše. Větve zapouštějí výhonky prorůstající do země a vytvářející kořeny pro druhotné kmeny. S větví visí španělský mech, takže stromy působí majestátně a záhadně, ne-li poněkud děsivě.

Na hranici rozsáhlé nemovitosti je říčka, kterou za starých časů údajně používal Al

Capone, původní majitel tohoto místa, k přepravě whisky na různá další místa za éry prohibice. Budovu koupili Češi někdy po válce. Přebudovali ji pro účely svého Amerického Československého klubu – s restaurací, barem, knihovnou, vybavením pro sport a hry, i pikniky. Pořádali tam taneční zábavy s českými kapelami, českou kuchyní a českým pivem. Bylo mi řečeno, že do Klubu občas zacházela Alice Masaryková, dcera prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, když v této oblasti bydlela na penzi. Chodili tam také Jan Masaryk nebo československý velvyslanec v OSN Jan Papánek.

Hlavní klubovní místnost připomíná interiér české americké sokolovny s portréty prominentních československých osobností jako Tomas G.Masaryk. Edvard Beneš a Milan Rastislav Štefánik, které jsou prostrádané obrazy typické české krajiny, Prahy a hradů, Tater. Dále jsou tam české a slovenské znaky, vlajky a podobně. Opravdu tam máte melancholický pocit, že jste doma, ačkoli o několik desetiletí před naší dobou.

Když jsme přijeli, naši floridští spolupředatelé měli samozřejmě stále ještě plné ruce práce, jelikož dvůr a klubovní přístupová vozovka právě dostávaly nový asfaltový kabát. Teprve odpoledne začali stavět velký stan a instalovali elektrický generátor v přípravě na koncert Waldemara Matušky, plánovaný na páteční večer. Dělal jsem si trochu starosti s časovým harmonogramem, protože naše zasedání bylo naplánováno na

čtvrteční odpoledne. Prezident klubu Robert Petrik pobíhal kolem a rozdával pokyny zaměstnancům klubu, aby klub připravili na záplavu lidí očekávaných příští den. Sám se vůbec nevyhýbal fyzické práci, které nadělal habaděj. Také jsem měl šanci přiložit ruku k dílu přemisťováním stolů a židlí v klubovně. Český šéfkuchař s několika pomocníky připravoval všelike druhů typických českých jídel, jako jsou kachna s knedlíky a zelím, hovězí s koprovou omáčkou, kuře na papričce, gulášová polévka, koláče atd., to vše ve značných kvantitách, jelikož se očekávalo na 200 lidí. Prostě nechápu, jak se jim mohlo zdařit v relativně malé kuchyni uvařit tolik jídel. Dozvěděl jsem se, že nakonec přišlo víc lidí než se očekávalo, ale přesto byli všichni obslouženi.

Profesorka Cecilia Rokuseková z Univerzity Gulf Coast v Ft Myers byla odpovědná hlavně za logistiku na konferenci, včetně registrace. Musela si vzít týden volno ze svých univerzitních povinností, aby všechny úkoly zvládla. Jsem si jist, že uvítala pomoc mé manželky s přípravou registračního materiálu. Paní Callaghanová z Nebrasky, která byla později za registračním stolem po celou dobu konference, bez přestávky, byla skvělou pomocnicí.

Přes veškerou práci, kterou bylo třeba vykonat, floridští pořadatelé zachovali naprostý klid a zvládli naprosto vše na čas, takže konference mohla začít v pátek ráno přesně podle plánu. Zcela upřímně mě udivil jak je-

jich bezstarostný přístup, klid a vyrovnanost, tak humor, s jakým všechno řešili. Je to něco zcela jiného oproti nám žijícím na východě US, kde všechno je naléhavé a musí být do nejmenší podrobnosti zajištěno předem. Předpokládám, že kdybychom my žili na Floridě, aklimatizovali bychom se do jejich jižních způsobů pohodového přístupu.

Z hlediska Amerického Česko-Slovenského kulturního klubu, konference SVU poskytla jeho členům, z nichž mnozí pocházejí z raných osadníků původem z území bývalého Československa, nový zorný úhel v tom, že se seznámili s významnými příspěvky Čechů a Slováků ve světě, a získali nové informace z historie, literatury, umění, vědy, techniky a technologie, obchodu a lékařství. Na druhé straně členové SVU čerpali užitek z toho, že byli vystaveni způsobům jakými američtí Češi a Slováci udržují historické a rodinné tradice ode generace ke generaci, zvláště ve folklóru, hudbě a kuchyni. Bylo to šťastné spojení dobrého s užitečným v duchu opravdového přátelství.

Propojením úsilí SVU a Amerického Československého klubu na Floridě se nám zdálo sestavit výtečný akademický program kombinovaný vysoce zábavnými a kulturními akcemi. Všeobecným tématem našeho společného programu bylo „České a slovenské dědictví po obou stranách Atlantiku“. Byla to naše pátá konference věnovaná problematice amerických Čechů a Slováků. Je to námět blízký našemu srdci a zároveň jedna z priorit SVU. Spolusponzorem konference byla Americká komise pro uchování amerického dědictví v zahraničí (US Commission for the Preservation of America's Heritage Abroad) a konala se pod záštitou prezidenta České republiky Václava Klause a prezidenta Slovenské republiky Ivana Gašparoviče. Akademický program byl uspořádán do několika hlavních tematických celků, včetně českých a slovenských historických tradic, současných českých a slovenských záležitostí, ozvěn staré domoviny, Čechů a Slováků v Novém světě a prezidentského symposia o zachování českého a slovenského dědictví. Na sympoziu vystoupili velvyslanec Slovenské republiky ve Spojených státech Jeho Excellence Rastislav Kacer, český velvyslanec ve Spojených státech Jeho Excellence Martin Palouš a ředitel Výzkumného střediska historic přistěhovalectví (IHRC) na Minnesotské univerzitě Prof. Rudolf Vecoli. Ve své funkci prezidenta SVU jsem využil této příležitosti k oznámení o založení nového českého a slovenského archivního fondu, jehož některé podrobnosti jsou uvedeny na jiném místě.

Kromě různých sezení věnovaných všeobecné tematice konference bylo zvláštní sympo-

zium a diskusní panel na téma českých a slovenských univerzit a jejich spolupráce s institucemi vysokého školství za účasti univerzitních rektorů a dalších předních akademických činitelů ze Západočeské univerzity v Plzni, Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, Technické univerzity v Ostravě a Katolické univerzity v Ružomberoku. Americké instituce byly zastoupeny Floridskou univerzitou a Univerzitou v Carbondale v Southern Illinois - obě mají aktivní dohody o spolupráci s českými a slovenskými univerzitami.

Účastníci měli příležitost shlédnout dvě zvláštní výstavy. Jedna byla na téma Češi v Americe a uspořádal ji kurátor David Kraft. Druhá sestávala z obrazů George Horaka usedlého v Miami. Mezi novými publikacemi SVU vystavenými v knihovně Klubu, byly od Jan Vicara *Imprints: Essays in Czech Music and Aesthetics*, *Rechciglovy Czech American Historic Sites, Monuments and Memorabilia*, a dva díly *Czechoslovak American Archivalia* - vesměs práce vydané péčí Palackého univerzity v Olomouci. Také byla předvedena nově vydaná videokazeta a DVD z 22.světového kongresu SVU v Olomouci v červnu 2004. Mezi dalšími vystavenými díly byl *SVU Biographical Directory*, výbor z anglických příspěvků na světovém kongresu v Plzni a akta pracovní konference o českých a slovenských archivních materiálech a jejich záchraně, pořádané ve Washingtonu DC v listopadu 2003.

V kulturním programu vystoupili čeští zpěváci country a western, soubor slovenských lidových tanců z Masaryktown, FL, Europa Band z Orlanda, pěvci českých lidových písní aj. Mezi dalšími akcemi byly ukázky etnických jídel a lidového umění, jamborace harmonikářů, a v neposlední řadě soutěž Miss Czech a Slovak Florida. Tato soutěž byla vysoce zábavná. Zúčastnily se jí převážně studentky v překrásných českých a slovenských lidových krojích z různých částí Čech, Moravy a Slovenska. Musely předvést držení těla i konkrétní znalosti a odpovídaly na otázky před skupinou porotců. Každou ze slečen doprovázely malé princezny, rovněž v českých a slovenských krojích. V odpovědích na otázky o dědictví svých předků soutěžící zněly přirozeně a upřímně. Opravdu věřily tomu co říkaly, čehož dokladem byly slzy v očích některých starších diváků. Toto je rozhodně jeden z nejlepších a nenáročných způsobů, jak děti naučit lásce ke kořenům jejich předků.

Koncert Waldemara Matušky byl skutečný hit. Písníčky, které zpíval on a jeho paní Olga znala většina diváků a často se přidávali. Hudba byla prakticky všudypřítomná během celé konference i festivalu. Při obědech a večerách dva známí slovenští zpěváci Jozef a

Dodo Ivaskovi zpívali siněs tradičních českých, moravských a slovenských písní.

Předem se na konferenci zaregistrovalo na 150 účastníků, ale byla také řada dodatečně přihlášených přímo na místě. Na některé kulturní akce přišlo 300 až 400 návštěvníků. I když nedaleké pláže přivábily značný počet našich členů, na většině sezení konference bylo vždy slušné množství posluchačů.

Měli jsme radost z tolika lidí, kteří přijeli z České republiky a Slovenska. Kromě obou velvyslanců byli na seznamu účastníků mezi jinými DCM ze slovenského velvyslanectví Miroslav Wlachovsky, senátorka Jaroslava Moserová z Prahy, senátor a bývalý rektor Technické univerzity v Ostravě Václav Roubíček, rektor Josef Prusa a bývalý rektor Západočeské univerzity Zdeněk Vostracký, prorektor Jihočeské univerzity Vladimír Paloušek a docent Michael Bauer, prorektor Katolické univerzity v Ružomberoku Dalibor Mikuláš, starosta Ružomberoku Hon. Juraj Cech a jeho zástupce Pavlík. Palackého univerzitu v Olomouci zastupovali historik Dr. Karel Konečný a vedoucí katedry muzikologie dr. Jan Vicar. Konference se také zúčastnil ředitel Ústavu soudobých dějin České akademie Oldřich Tůma a historik ze Slovenské akademie věd Slavomír Michálek. Byli tam také zástupci Československé obce legionářské v čele s plk. Ing. Janem Horallem, který využil příležitosti konference k udělení medailí vybraným jednotlivcům. Konference se také zúčastnila šéfredaktorka Českého dialogu Eva Střížovská a její asistentka. Byla tam také česká média, včetně ČTK, Rádía Praha a České televize, jejichž redaktori pilně natáčeli průběh konference a rozhovory s účastníky.

Pro účastníky konference bylo rezervováno poměrně levné ubytování v okolních motelech a pro ty, kdo si chtěli prodloužit pobyt na pláži, byly rezervovány pokoje v přímořském letovisku.

Celkově řečeno, byla to velkolepá událost. Nesetkal jsem se s nikým, kdo by nebyl nadšen. Hlavně všichni prožívali příjemné chvíle a byla spousta příležitostí seznámit se s významnými lidmi z obou republik i z USA. Společná konference SVU a Festival ACSCC byly jasnou ukázkou, že je možné pořádat akademickou sešlost na vysoké úrovni současně s kulturními a společenskými akcemi k užítku obou. Ti z vás, kdo se této události nezúčastnili, budou litovat, že tam nebyli!

Na závěr bych rád ještě jednou vyjádřil vděk Bobu Petrikovi a Cecilii Rokusekové, kteří se všemožně vynasnažili, aby tato událost byla pamětihodným happeningem. Také mi hodně pomohli v přípravě konferenčního programu.

Mila Rechcigl
Prezident SVU

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Poslední kněz v Leridě

O vánočních svátcích se konala mše svatá v jakémsi sklepe v Leridě v Katalanii. Rudí milicionáři **přepadli kněze a věřící v počta 70 osob.** Revoluční tribunál odsoudil všechny k trestu smrti a trest měl být vykonán na vězeňském dvoře. V pět hodin ráno nás vzbudili a vyvedli ven. Cítili jsme všichni, že se stane něco hrozného. Když jsme byli všichni venku, rudý komisař prohlásil, že **fašisté s kněžími v čele balamutí lid.** Každé náboženství že je akcí proti proletariátu a komunismu a že taková činnost musí být vykořeněna. Kněži, že znova a znova konají náboženské obřady a tím vedou propagaci ve prospěch fašismu.

„Zapomněli,“ pravil komisař, že **naše heslo je „rudé Španělsko bez kněží“.** Kříž je symbol fašismu a vše, co je fašistické, musí zhynout. Dnes spravedlivá vláda lidové fronty před vašimi zraky provede spravedlivý rozsudek nad katolickými fašisty. Všechny katolíky v rudém Španělsku očekává stejný osud. Lidová fronta ustane teprve tehdy, až potlačí vše, co je spojeno s církví. Kříž musí zmizet ze Španělska a nesmí být znovu postaven. Postavení kříže znamená upevnění fašismu.“ Tak rudé Španělsko vyneslo rozsudek smrti nad Bohem, církví a fašismem. Za 10 minut vešel do dvora průvod. Vpředu šel jakýsi milicionář, oděný v biskupské liturgické roucho s mitrou na hlavě, na ramenou měl pušku a na prsou revolver, v rukou měl monstranci a dva milicionáři zvonili na zvonky. Za nimi šlo 20 milicionářů, kteří byli oblečení v liturgických šatech a ozbrojeni puškami a bodáky. Na bodácích byly nabodnuty obrazy svatých bez rámu. Za nimi šly nešťastné oběti, eskortované milicionáři, většinou v klerikách a řeholních hábitech. Milicionáři se s posměchem modlili růženec. 70 nešťastných bylo postaveno ke zdi a ten první, který nesl monstranci a měl provést nyní exekuci, se k nám obrátil se slovy:

„Rudé Španělsko je věrně katolické a pošleme fašisty do ráje; nezapomeneme katolíkům dát, co jim patří. Každý kandidát cesty na onen svět dostane růženec, aby se cestou nenudil, a požehnání monstrancí.“

Nás i oběti poželhal monstrancí, nešťastným přál šťastnou cestu a všem fašistům, kteří se do ráje z rudého Španělska už dostali, posílal srdečný pozdrav. Každý dostal růženec a po několika salvách ustal život nešťastných katolických mučedníků, kteří se provinili jen tím, že jako věřící byli přítomni mši svaté. A tak z provincie Lerida odešel poslední kněz. Takovým způsobem, jak se zdá, skončila poslední bohoslužba. Tento teror vládl a byl podporován státní administrativou podle vzoru komunistického Ruska. Ne-

divme se, že jiné vyhlídky rudá státní administrativa neměla a z dalších vět seznáte, v jakých rukou tato správa byla.

Zločinci tvoří revoluční výbory

Všechny revoluční výbory byly anarchistické a nepodléhaly vyšším instancím. Lidé, kteří do občanské války byli vyřazeni z lidské společnosti, mezi nimi mnoho nenapravitelných zločinců a stálých obyvatelů věznic, dostali často nejvyšší úřady. V jejich rukou ocitlo se politické, hospodářské a bezpečnostní vedení státu. Každý výbor zaváděl své vlastní anarchistické zákony, které se měly stát ochranou proletariátu lidové fronty rudého Španělska. Jedinou kvalifikací těchto lidí pro vysoký úřad byla příslušnost ke komunisticko-anarchistické straně a praxe v teroru a zločinu. Jejich rádcové, náměstkové a členové výboru byli ze stejné společnosti. Není nic divného, že úřadování bylo anarchistické, hospodářský život ustal úplně a kdyby byla nepomohla rudá armáda, občanstvo by umíralo hladu.

Jednoho dne předseda revolučního výboru dostal zprávu, že na cestě do Leridy je 8 vagónů mouky na chléb pro civilní obyvatelstvo. Bylo mu oznámeno, že mouka byla vezena italskou obchodní lodí z Francie do Itálie a byla válečnou lodí lidové fronty zabavena. Předseda revolučního výboru oznámil to výboru milicionářů, který měl tuto mouku rozdělit. Když vagóny mouky došly do Leridy, hloupí milicionáři všechnu mouku spálili, jen proto, aby italští fašisté neměli chleba. Tento zákrok byl učiněn proto, že milicionáři neporozuměli zprávě předsedy revolučního výboru a mysleli, že transport jede do Itálie. Tak vypadá inteligence rudých hodnostářů. Od zapálených vagónů tenkrát vyhořela celá ohromná skladiště i s vojenským materiálem a ztráta byla přes 100 milionů peset. Předseda revolučního výboru byl milicionáři zastřelen za fašistickou agitaci. Sto zatčených z našeho vězení, kteří měli pomáhat při vykládání tohoto transportu mouky, bylo na nádraží postříleno, že prý chtěli posílat mouku fašistům. Vojenská komise, která tento případ vyšetřovala, ani jednoho člena vojenského výboru nepotrestala, protože viníci utekli do jiných měst a tam vstoupili do nových organizací pod jiným jménem. Jejich pravá jména nebyla vůbec známá.

Rudí milicionáři ohlásili po tomto případě před výborem, že žijící ještě fašisté v Leridě sami podpálili ta obilní skladiště, aby to bylo signálem pro generála Franca k dobytí Leridy. Jaká to ironie! Francova armáda byla vzdálena ještě několik set kilometrů od Leridy, fronta se táhla okolo Huescy v horách. Nemohli Francovci tudíž signál vůbec vidět. Nový předseda milicionářů byl dvacetiletý chlapec, který dal příkaz k zatčení 500 inteligentů, kteří byli postaveni před revoluční tribunál a jako zrádci proletariátu a lidové fronty byli zastřeleni.

Jak vypadal průběh zatýkání? Výbor dával milicionářům průkaz k zatčení, který zněl: „Soudruh N. N. je zplnomocněn zatknout a předvést všechny, které považuje za nepřátele naší věci. Uzná-li za vhodné, může zatčeného

bez soudu zastřelili. Taktéž může zastřelit všechny, kdo by mu v provádění jeho poslání překáželi. Ať žije komunismus, ať žije třetí internacionála, ať žije rudé Rusko, ať žije Stalin a Rozenberg! Za výbor městských milicionářů: podpisy..."

Tito soudruzi, v mnohých případech analfabeti, zavřou každého, kdo se jim nelíbí a každý, kdo je předveden jimi před revoluční tribunál, je ztracen. I po provedení prohlídky mohli tito soudruzi vraždit kde koho na potkání, ježto měli k tomu oprávnění průkazem. Tak si mohli rudí soudruzi vyřídit i své soukromé účty.

Rudí „pečují“ o nemocné

Jednou přijel transport rudých milicionářů z fronty. Byl to do Leridy prvý transport toho druhu. Bylo třeba uložit raněné do civilní nemocnice, kde bylo přes 100 nemocných. Aby bylo uvolněno místo milicionářům, byli nemocní z nemocnice vyházeni. Milicionáři vtrhli do nemocnice a protože neuměli číst, ptali se nemocných po jejich povolání. Kdo byl inteligent, podnikatel, majitel domu, v očích milicionářů byl fašista a třebaže byl nemocný, byl na lůžku zastřelen. Byli tam jen těžce nemocní, kteří neměli síly z nemocnice utéct, aby zachránili život.

Tak v leridské nemocnici rudí milicionáři povraždili všechny inteligenty, mezi jinými i staré socialisty. Tedy, podle rozumu milicionáře-analfabeta, každý učitel, úředník, advokát, inženýr, profesor je fašista a vrah proletariátu. Vdané ženy bez povolání čekal stejný osud. U neprovdaných rozhodovaly zhusta jemné ruce. Ty je usvědčily z fašismu, neboť kdyby byly dělnicemi a socialistkami, měly by ruce upracované. Pozůstali živí z leridské nemocnice byli vyházeni ven a ponecháni na holé zemi na ulici. Snadno si můžeme domyslet, jaký byl osud těchto ubožáků. V celé nemocnici nebylo ani jediného lékaře, protože všichni byli povražděni. Službu lékaře vykonávala sanita. Později byli přiděleni nemocnici dva lékaři - cizinci (Belgičan a Holanďan) a ti teprve dali vyházené nemocné přinést zpět, pokud ovšem ještě nebyli mrtví, a lehce raněné milicionáře poslali do kasáren. Milicionáři se vzbuřili proti tomuto nařízení lékařů, utvořili revoluční tribunál a lékaře odsoudili k trestu smrti s odůvodněním, že lékaři jsou fašisté, protože raněné milicionáře poslali do kasáren a civilisty, kteří jsou také fašisté, ubytovali v jejich nemocnici. A nemocnice zůstala zase bez lékaře.

Ženy v rudém Španělsku - zboží na poukázku

Stalo se, že jel přes Leridu transport milicionářů na frontu. Každý z nich měl z vojenského výboru **poukázku**, která ho opravňovala vybrat si tolik **žen k použití**, kolik se **mu zlíbí**, někteří měli vypsáno číslo 5, 10 a pod. Ve většině případů se ženy tomuto násilí bránily až do krve, ale pak znásilněné ženy byly zatčeny a vrženy do vězení jako vražedkyně

milicionářů. Do naší věznice tak přišlo mnoho nešťastných žen a s nimi 60 dětí. Větší část nemocných žen zůstala doma. Oběťmi byly často i ženy-proletářky.

Rekvisice a rudé tribunály - pouhá stížnost se trestá hromadnými masakry

Uvedu zde několik případů o spolupráci komunistů a anarchistů s agrárníky.

Do jedné blízké obce u Leridy přišli rudí milicionáři **rekvírovat dobytek**. Než přišli k starostovi obce, zastřelili jistého sedláka, aby vzbudili dojem, že jsou zde pány. Jako záminku uvedli, že jim sedlák nechtěl ukázat starostovo obydlí. Když se milicionáři dostali k starostovi, žádali od něho pro rudou armádu 50 kusů dobytka. Starosta řekl, že tolik dobytka v obci není a pokud je, jest ho potřeby pro hospodářství. Na to rudí **prohlásili starostu za fašistu** a nařídili, aby byl postaven před lidový tribunál. Vybrali ze sebe 9 členů a ti jménem lidu vynesli rozsudek: **„Vrah proletariátu bude zastřelen před zraky celé obce.“** Většina obyvatelů byla přivedena před kostel. Velitel milicionářů k nim promluvil: „Tribunál lidové fronty potrestal starostu trestem smrti, protože se přesvědčil, že starosta je fašistou a není obhájcem věci lidové fronty. Kdo je vrahem rudého Španělska, toho rudý národ trestá smrtí.“

Pro větší efekt rudí zavedli **starostu** do kostela, tam byl **před hlavním oltářem zavražděn**. Milicionáři se neptali nikoho v obci, sebrali všechnen dobytek, který byl v chlévech, nezaplátili a odešli. Druhého dne byla vyslána z obce pětičlenná **delegace, 4 muži a žena**, nejchudší z celé vesnice, k výboru milicionářů v Leridě s protestem proti zavraždění starosty a prosili, aby byl vrácen dobytek obci. Předseda výboru viděl v protestu protivládní akci, která je namířena proti „legálnímu právu“ a proti vůli proletářského národa a rozhodl se postavit celou delegaci **před revoluční tribunál**. Ten odsoudil všechny jako fašisty a zrádce proletariátu **k trestu smrti**. Odůvodnění rozsudku bylo následující: **„Žalovat na výkon lidového tribunálu, protestovat proti vůli „národa“ je akt zrady. Smrt všem zrádcům proletariátu, zrádcům lidové fronty a všem, kteří vystupují s protestem proti lidovému úřadu a stěžují si na výkon z vůle lidu rudého Španělska!“**

Bylo nařízeno, aby trest smrti byl vykonán ve vesnici **jako výstraha ostatním**, kteří by se někdy **opovážili žalovat na výkon rudé vlády**. Druhého dne, v ranních hodinách, rudí přivezli nešťastné oběti do vesnice. Všichni obyvatelé vesnice byli **rudými milicionáři zahrnutí do kostela a tam byla vykonána bestiální vražda**. V první řadě byly postaveny ženy, muž a děti **nešťastných**. Potom přivedli odsouzené, kteří byli úplně zničení, **před oltář, na místo vraždy**. Ubožáci sami nemohli jít, **táhli je proto po zemi násilím**. V této pozici byli masakrováni za hysterického ba šíleného pláče všech obyvatelů vesnice, z nichž sto jich bylo za to zatčeno a uvězněno.

Podle knihy F. Vicenika: Zvěrstva rudých ve Španělsku
Pokračování příště.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Smetanova Vltava (2)

Osobní zážitky z projížděk na loďkách, plachetnicích nebo parnicích po Vltavě, putování podél jejího toku, podvečery plné poezie na vltavském břehu, krásné vzpomínky, libezné, hravé, rozmarňné i majestátní tóny Smetanovy Vltavy splývají v pocitu štěstí, v harmonii tónů, bytí a krásy života. Smetanova „Vltava“ rezonuje v lidských srdcích. Kolik našich básníků napsalo ódy na kouzlo Vltavy, kolik našich slavných fotografií zachytilo krásu vltavských peřejí a údolí. Naše pocta a uznání náleží také Karlu Plíckovi a spisovateli Františku Kožíkovi, obdivovatelům romantických toulek podél Vltavy od jejích pramenů pod Kvildou na Šumavě až po splnutí Vltavy s Labem pod zámek v Mělníku.

Vltava v sobě skrývá tajemství. Tajemné jsou i záhadné kameny zvané Vltavíny. Lidé jim říkají „nebeská skla“. Na Vltavě jako drahokamy září místa, která znamenala mnoho v českých dějinách. Jsou to kláštery Vyšší Brod a Zlatá Koruna, památky jihočeské gotiky, u nichž se zachovalo mnoho svědectví o rozmachu umění v Čechách ve čtrnáctém a šestnáctém století.

Jako magnet přitahuje návštěvníky zámek Hluboká a také hrady Rožmberk, Zvíkov a Orlik. Na březích Vltavy leží historická města jako Český Krumlov, který je zapsán na seznamu UNESCO a také České Budějovice spojující historické vzpomínky s moderním rozmachem.

Vzpomeňme na velká vodní díla, která byla vybudována na Vltavě: Lipno, Orlik, Slapy, přehrada u Štěchovic.

V předcházejícím článku jsme Vltavu opustili před Zbraslaví a nyní se ve Zbraslaví na chvíli zastavíme.

Zbraslav leží na soutoku Vltavy a Berounky. Václav II. zde založil po své korunovací klášter, který se stal útočištěm králů nejen za jejich života, ale i po smrti.

Václava II., který skončil ve 34 letech, do zbraslavského kláštera přivezli po Vltavě. Pochovali zde i Václava III. Král Jan pochoval zde svoji dceru Markétu, Václav IV. svou ženu Johanu.

Dál teče Vltava k **Chuchli**. Kdysi bývaly v Chuchli známé lázně, mnoho Pražanů sem jezdilo na letní byt. V současné době Pražané jezdí do Chuchle na koňské dostihy: „Sázet na koníčky.“ Na skále při levném

břehu Vltavy je vytesáno jméno Barrande. Je to upomínka na známého francouzského geologa Barranda, který sbíral zkameněliny a své sbírky pak přenechal Muzeu s poznamkou: „Z české země pocházejí, české zemi ať patří.“ Nahoře na Barrandově jsou filmové ateliéry a stojí tam i oblíbená vyhlídková restaurace, která je však uzavřena a chátrá.

Pražské mosty a ostrovy

Loděnice se drží obou břehů Vltavy, také Císařského ostrova a v Podolí je přístav plachetnic. Blížíme se k historickému centru Prahy. Zastavíme se na chvíli na Císařské louce a budeme vzpomínat.

Císařská louka byla místem radovánek již od roku 1297, kdy tu mladý král Václav II. uspořádal ohromnou korunovační hostinu pod širým nebem. Tehdy se také zrodil původní název „Císařská louka“. Ještě dnes na Císařské louce stojí řada topolů, jak praví známá píseň, ale zamilovaní už zde nemají ten pravý klid. Dokud slunce nezapadne, na Císařské louce je od jara do podzimu stále živo: Fotbalisté, volejbalisté, vodáci a za parného léta k tomu ještě stovky Pražanů, kteří se sem přišli opalovat a zaplavat si ve Vltavě.

Naproti Císařské louce se majestátně vypíná **Vyšehrad**. V duchu nás Vyšehrad zdraví libeznými tóny Smetanovy harfy. Legenda vypravuje o sídle Libušině a o Horymírově skoku. Bývala tu svatyně, později sídlo knížat a také tržiště. Na Vyšehradě se nachází také památný hřbitov velikánů našich národních dějin. Korunou vyšehradského hřbitova je takzvaný Slavín, vybudovaný po roce 1889 jako společná hrobka nejzasloužilejších osobností země.

Než se dostaneme k další skupince ostrovů, musíme podplout tři mosty: železniční, Palackého a Jiráskův. Železniční most byl postaven roku 1871, kamenný Palackého most byl dokončen roku 1878. Jiráskův most se zrodil v roce 1928. Název „Jiráskův most“ vznikl proto, že na novoměstské straně Alois Jirásek žil a pracoval plných 27 let (od roku 1903 - 1930).

Připlouváme ke **Slovanskému ostrovu**. Vypíná se na něm mohutná vodárenská věž. S novoměstským břehem je ostrov spojen stavbou kavárny a výstavní síní Mánes, kte-

rá se klene nad vltavským ramenem. Na severu je ostrov ukončen půjčovnou loděk.

Slovanský ostrov se zrodil z povodňové naplaveniny roku 1784. Někdy se Slovanskému ostrovu říká také „Žofin“ a to podle kněžny Žofie, matky císaře Františka Josefa. Po slavném slovanském sjezdu v Praze v roce 1848 dostal ostrov dnešní pojmenování.

Na začátku 19. století se stal ostrov nejoblíbenějším místem procházek majetnějších obyvatel Prahy a to zvláště, když pak ve třicátých letech zde byl otevřen hostinec. Na jeho místě pak vyrostla reprezentační budova. Na Žofině se konaly slavné plesy. Na jednom z nich - roku 1843 - se s literární Prahou poprvé seznámila Božena Němcová. Na Slovanském ostrově stojí její pomník.

V reprezentační budově se konaly plesy i koncerty. Kolik tu bylo slavných premiér: Berlioz, Schubert, Liszt, Wagner a další.

Uprostřed Vltavy se nachází **Střelecký ostrov**. Je přístupný po mostě od Národního divadla. Ostrov býval majetkem Českých panovníků. Roku 1472 jej král Vladislav Jagellonský daroval Starému Městu, a to jej vykazoval svému střeleckému cechu. Ten tu pak zavedl krásnou staropražskou slavnost „střelení ku ptáku“, jak je popsána v knize Zikmunda Wintera Mistr Kampanus. Když císař a král Ferdinand I. zbavil Prahu za její účast v prvním stavovském povstání řady privilegií, oňal ji také všechny zbraně, přijmy a pozemky, mezi nimi i tento ostrov. Po dvou letech jej milostivě vrátil, rozdělil jej sám mezi obec a střelce. Spolky střelců pak s dobou měnily názvy, ale na ostrově už sídlily trvale. Roku 1782 císař Josef II. celý ostrov přisoudil proslulým šarfrádcům čili ostrůvkům, a ti se pak o něj starali až do konce rakouské monarchie roku 1918.

Do historie Střeleckého ostrova se zapsal 1. květen 1890. Konala se tu první prvomájová manifestace dělnické Prahy. Manifestace se prý na Střeleckém ostrově zúčastnilo třicet tisíc lidí.

U Smíchovského břehu se nachází další ostrov. Dříve se mu říkalo Židovský, později **Dětský ostrov**. Je celý věnován dětem. Je zde hřiště, pískoviště, sad, lavičky, atd. Na tomto ostrově stojí socha Vltavy. O Dušičkách zde plavci každoročně ukládají věnec na památku těch, kteří našli ve Vltavě smrt.

Když sledujeme proud Vltavy dorazíme na Kampu. Kampa byla ostrovem až do regulace Vltavy v roce 1905. Kampa byla majetkem pražských arcibiskupů, jejichž původní palác stával na Malé Straně, kousek od Karlova mostu. Pak tu měli zahrady Nosticové a Michnové a ještě později Odolkové. Dnes je na místě zahrad krásný veřejný park.

Půdorys Kampy se měnil od jedné povodně ke druhé. Tady voda kus země spláchl, tady zase naplavila ... Teprve po strašném požáru v roce 1541, který zničil na dvě stovky malostranských domů, se Kampa, tehdy ovšem ještě jako ostrov, zpevnila rumem ze zničených domů, který se sem z Menšího Města vyvážel.

Kampa patří k nejpůvabnějším zákoutím Prahy. Staré domy, krásný park, romantická zákoutí. Mlýny pracovaly na Čertovce tři. Kolo bývalého Velkopřevorského mlýna měří osm metrů. Mlýn patřil maltézským rytířům.

Připlouváme ke Karlovu mostu. Na Novotného lávce je umístěna socha Bedřicha Smetany, který zde v zamyšlení naslouchá zpěvu své Vltavy.

Základní kámen ke **Karlovu mostu** položil roku 1357 Karel IV. a stavbou mostu pověřil mladého Petra Parléře. Neobyčejná krása Karlova mostu byla dovršena alejí soch, které postupně zaplnily místa nad pilíři, poslední více než staletá historická socha zde byla instalována počátkem 19. století. Všechna ta mistrovská díla Brockffů, Braunů a jiných umělců jedinečným způsobem oživují vážné linie mostu a nadlehčují jeho kamennou krásu. Karlův most s alejí soch je dokonalým uměleckým dílem, pro něž i staří Pražané volí vždy znovu a znovu cestu přes Karlův most, aby se potěšili touto povznášející podívanou. Poslední novodobější sousoší, které se před 66 lety do historického celku na Karlově mostě zařadilo, je Dvořákův Cyril a Metoděj z roku 1938.

Pozornost chodců na Karlově mostě vzbuzuje i starý dům na Kampě s balkónkem, kde je umístěn obrázek Panny Marie, který ozařuje věčné světlo. Skoro před třemi sty léty připlul tento obrázek Panny Marie po Vltavě a vztahuje se k němu řada pověstí. Právě taková tajemství a řada pověstí s nimi spojená dávají pražským zákoutím velká kouzla. Ostatně dům s obrázkem Panny Marie a s věčným světélkem je pozoruhodný i jinak. Nějakou dobu v něm žil známý ilustrátor Babíčky - malíř Adolf Kašpar.

Plujeme dál po Vltavě a projíždíme pod **Mánesovým mostem**. Pak následuje nejkratší z pražských mostů spojující Staroměstské náměstí a Letenský břeh. Je dlouhý

Půvabné jsou mosty na Vltavě v Praze

jen 170 metrů a nese název **Svatopluka Čecha**.

Hned za touto spojnici se klene nad Vltavou další most, který ústí do letenského tunelu. Zcela zvláštní je **Hlávkův most**, který se skládá ze dvou samostatných konstrukcí. První železná byla dokončena v roce 1910, druhá její část byla dána do provozu v roce 1912 a stala se první betonovou mostní stavbou v Praze. Na její sochařské výzdobě pracovali mistři Štursa, Mařatka a Gutfreund a jejich zásluhou se tento jinak užitekový projekt proměnil i v cenné umělecké dílo. Most mohl být rozdělen proto, že protíná největší pražský ostrov Štvanici.

Štvanice má odvozeno jméno od velké podívané, která na něm bývala od 17. století Pražanům připravována. Organizátoři zde vypouštěli dravá zvířata, hlavně medvědy nebo vlky a štvali je psy. Nebo se zase pro změnu konala krvavá honička na jeleny nebo býky. Divokou zábavu zakázal v roce 1802 císař František I. Dnes Štvanice patří především sportovcům.

Za Hlávkovým mostem se nachází železniční most s za ním je most Libeňský. **Libeňský most** je nejdelším mostem v Praze. Je dlouhý 341 metrů a široký 21 metrů. U Libeňského mostu je **Libeňský ostrov** a v jeho sousedství **Maniny**.

Největší z pražských ostrovů je **Trojský ostrov**. Dříve se mu říkalo Císařský, podle císařského mlýna.

Vltava opouští Prahu a vydává se dál na sever do Roztok, oblíbeného výletního místa Pražanů, a pak dále do města Kralupy nad Vltavou. Častou zastávkou turistů je Nelažovce s renesančním zámekem a rodným domem Antonína Dvořáka. Také Veltrusy se chlubí krásným zámekem a rozsáhlým parkem, který zámek obklopuje. V zámeckém parku se konal v roce 1754: první veletrh v Evropě. Básně zde psával Vrchlický a Dvořák se v zámeckém parku obohacoval dojmy pro Rusalku.

Vltava - královna českých řek - se blíží k Mělníku, k věnnému městu českých královen, aby splýnula s Labem pod mělnickým zámekem. Doprovázeli jsme Vltavu na cestě dlouhé 425 km. Labe na našem území je o třetinu kratší. Také Vltavské povodí je skoro dvakrát tak rozsáhlé jako labské a měří třicet tisíc čtverečních kilometrů. Ve všem Vltava Labe předčí. S nostalgií v srdci se loučíme s Vltavou, která v objetí s Labem ubíhá dál českou krajinou na západ, do Německa, k Hamburku. Po soutoku s Labem však Vltava ztrácí své jméno. V Německu se Labe jmenuje Elbe.

Ing. Alena Kulheimová, Česká republika

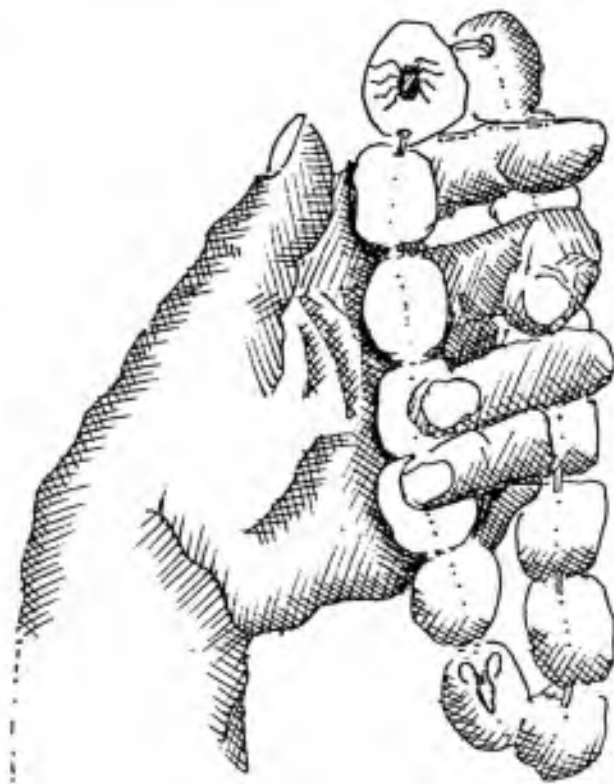
MLADÝM

Lid měděné sekery (6)

Zvířata jako pomocníci lidí

Podobně jako medvědi pomáhají Vinšgovákům hledat med, využívají tito lidé i jiná zvířata, jako jsou třeba kanci nebo psi, aby jim pomohla v hledání jedlých hlíz, lanýžů a hříbků. Lidé vědí, že zvířata mají velmi dobře vyvinutý čich, který jim pomáhá vyhledat tyto dobroty.

Vinšgováci chovají také různé druhy zvířat pro svoji obživu i jako pomocníky pro práci. Ve svých rybnících mají kapry a sumce, na vodě vidíme často plavat kachny a husy. Na travnatých svazích se popásá skot, který slouží jako tažný dobytek při obdělávání půdy a lidem poskytuje mléko a výborné maso. Méně často chovají lidé prasata, jejichž maso považují za druhořadé, protože rychleji podléhá zkáze. Aby měli čerstvou potravu, zabíjejí lidé zvířata až těsně před konzumací a nebo jejich maso suší, udí a nasolují. V každém domě mají také svého psa, který slouží jako dobrý hlídač a stopař zvěře na lovu, a v poslední době se u nich začínají zabydlovat i kočky, které chrání příbytky proti drobným škůdcům, jako jsou například myši. Novinkou jsou pro Vinšgováky také koně, kteří jsou velmi užiteční pro zemědělské práce a rychlou jízdu.

Drahocenný náhrdelník

Dědeček Zaplata se rozhodl, že koupí vnučce Žabsce něco na památku. Vypravili se proto k místnímu klenotníkovi, kterému lidé říkají Dragokamen, protože zpracovává drahé kameny. Žabska s velkým zaujetím pozorovala, jak Dragokamen dělá z kamenů různých barev krásné náhrdelníky a náramky a z kostí vyřezává krásné brože a přívěsky. Tyto šperky od něho kupují lidé z širokého okolí. Dragokamen obchoduje s kupci, kteří přicházejí z dalekých krajín a přinášejí mu modré, zelené a červené kameny a také mušle až z dalekého moře. Velmi cenné jsou černé kameny zvané pazourky, které se nejlépe hodí na výrobu nožů a špiček do šípů a oštěpů. Dragokamen Žabsce vypravoval, že k němu přicházejí i kupci daleko ze severu od Baltického moře, které je také nazývané Slovanské moře, že v jejich zemi žijí lidé, kteří mluví podobným jazykem jako slovinští Vinšgovové. Od těchto kupců získává ty nejvzácnější kameny, které se nacházejí na břehu Baltického moře. Jmenují se jantar a vznikly z pryskyřice pravěkých jehličnatých stromů. Jsou to průsvitné žluté kamínky, které mají někdy uvnitř malé broučky nebo semena či jiné trpytivé kaménky, které vypadají jako zapadající slunce s podobou kozoroha uprostřed planoucí koule. Žabska si dlouho prohlížela krásné jantarové šperky a měla úžasnou radost, když pro ni dědeček Zaplata jeden drahocenný náhrdelník od Dragokamena koupil. Vyměnil jej s ním za měděnou sekuru.

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

Fatherhood

In truth, Fatherhood is no ordinary thing. Throughout history, fathers have been a source of strength, guidance, protection, and love for their children. With each generation, the role of father has evolved to suit the ever growing complexities of modern life. Today, fathers are called to be coaches, teachers, financial consultants, spiritual advisors, marriage counselors, and "handymen."

From the moment of our conception, our fathers have a profound influence on our lives. They offer their love selflessly and unconditionally through the countless things they do for us. Perhaps the most extraordinary thing about fathers is their seemingly immense breadth of knowledge and never-ending willingness to share their time with us.

With all of the amazing things our fathers do for us, it is easy to understand why we often relate to God as "Our Father." As Christians, we understand that God is all-knowing, all-powerful, and eternal. Yet, we can obtain a deeper understanding of His unending love by relating it to the love of our earthly fathers. Just as we have an intimate and loving relationship with our fathers, we are eager to understand and embrace God in that same way.

The Fatherhood of God is woven throughout the history of Judeo-Christian faith. There are countless references to God

as father throughout the Bible. In the New Testament, Jesus reveals the fatherhood of God through His personal relationship with God as His father.

This intimate relationship is perhaps most vivid in the Garden of Gethsemane as Jesus prepares to be arrested and put to death. Jesus cries out, "Abba! Father! All things are possible for You; remove this cup from me!" (Mark 14:36).

This extraordinary passage reveals not only a true sense of Jesus' mortality, but it also gives a sense of His truly intimate relationship with God. Jesus even addresses God as "Abba" which is translated as "Daddy." Much like the way we rely on our mortal fathers for strength when we are not strong enough, Jesus cries out for His Father's help when He is in despair.

Throughout scripture, Jesus not only reveals His personal relationship with God, but He also invites us to share in God's fatherhood and become God's children. In Luke 11:2, Jesus even teaches us to address God in prayer, "And He said to them, 'When you pray say: Father, hallowed be Your name. Your kingdom come.'" In calling God our Father, Jesus reminds us we are created individually in God's image and that His love for us is in many ways similar to that of our own fathers.

Jesus wanted us to understand that God the Father possesses many attributes of our earthly fathers such as love, protection, mercy, wisdom, and compassion. Accepting God as our divine father allows us to embrace a more personal and loving relationship with Him.

The selfless and unconditional love of our fathers forms the foundation for our understanding of God's love for us. For nearly 2,000 years, inspired by our relationships with our own fathers, Christians have developed a better understanding of our relationship with God. Thus, in addition to the countless things our fathers do for us, they are called to become something even more extraordinary - messengers of God's love.

Oblates, May-June 2005

Paths of Glory and Tribulations

The emergence of the Czechoslovak republic created an entirely new framework for the further development of the Czech nation. The newborn state was now able to apply its creative powers which had been concealed for several centuries and was no longer compelled to squander its energy in a relentless squabble with a regime which favored other ethnic groups and prioritized diverse policies toward its citizens. Czechoslovakia emerged as a democracy, a political system with an irreversible link to the extinct Austro-Hungarian monarchy. The new republic inherited, even though on a smaller scale, many distressing minority problems which had to be resolved. The Czechoslovak republic did not originate merely as a state of Czech and Slovaks. It incorporated in its territory several large ethnic minorities, namely Germans, Hungarians, Poles and Ukrainians. The interrelations between the Czechs and Slovaks from the very beginning were not optimal. Their problems became more acute as the Slovaks attained higher levels of education which had been denied to them for centuries spent under the Hungarian domination. According to some historians the process of magyarization of the Slovak population had reached the point that, if it were not for the collapse of the Habsburg monarchy, the Slovak language and ethos would have reached an early extinction. It was the assistance from Bohemia and Moravia that made it possible to inaugurate the badly needed educational and cultural institutions and bring to an end the process of denationalization and magyarization among the Slovaks. However, the friendly co-existence between the Czechs and the Slovaks in a common state was both necessary and mutually beneficial. In the growing but ethnically heterogeneous commonwealth with powerful minorities, it was essential for Slavic majority to govern the republic toward an ideal united Czechoslovak nation. The official Czechoslovak ideology of the new state fully recognized the linguistic and cultural

The founders of Czechoslovakia:
Wilson, Masaryk, Kramář

individuality. Slovak was the language of instruction in all schools in Slovakia, even though the teachers and professors were by and large natives of Bohemia or Moravia. Despite all these efforts a complete harmony between the two nations was never completely achieved. The main cause for the inability to establish perfect concord was the unwillingness of the Czechs to recognize the political autonomy of the Slovaks, even though the previous negotiations conducted during World War I between their representatives guaranteed such claims.

While faithful to democratic principles on which it was built, the Czechoslovak republic failed to resolve its ceaseless predicament of self-determination for the Sudeten Germans. Their demands were foiled by the incompatible government policy, conceived and promulgated by Dr. Edvard Beneš, first as the foreign minister and later as the second president of Czechoslovakia. The failures of the domestic and foreign political conceptions were the contributing factors which led to the demise of the First Czechoslovak Republic. Czechoslovakia also experienced some

vexing social problems. The country was among the most advanced industrial nations of Europe. It had a stable currency and relatively high living standards. During the postwar period the National Assembly enacted legislative measures to introduce innovative social reforms such as eight hour work days, health insurance, and social security.

Czechoslovaks were sometimes complimented as "Yankees of Europe" for their inventiveness and pioneer spirit recognized in global competitions. The state of Czechoslovakia, unfortunately, was not able to maintain the high life standards for its inhabitants. The worldwide economic crisis which began in New York in 1929 afflicted also the young republic causing endemic unemployment for thousands of healthy, productive and highly qualified workers who were unable to support their families. This calamity shook their confidence in the parliamentary system and elicited sympathies for the leftist and even anarchist movements. The economic crisis also contributed toward further growth of dissatisfaction among the German inhabitants and strengthened their antagonism toward the Czechoslovak government because unemployment and poverty affected them in a larger measure than the Czech population.

Despite all these dreadful predicaments the Czechoslovak republic remained an oasis of freedom and democracy as well as bastion of law and order in central Europe. It became a sanctuary for the foreign refugees who escaped persecution for their resistance to the despotism of the tsarist Russia, authoritarian Austria, or Nazi tyranny in Germany.

Freedom, democracy and tolerance were favorably reflected in the progressive development of Czech cultural and educational centers and founding of new scientific and research institutes along with new magazine publications. The Czech literature, music, graphic and plastic arts and architecture reached unprecedented heights. In short, the modern Czech nation acquired an undis-

puted maturity, possible only because of the existence of unhindered sovereignty.

Once again, let us scrutinize the most significant events and personalities which dominated the first two years of the new republic:

Year 1918

October 29 – November 3

The German deputies in Bohemia refused to accept the creation of the Czechoslovak state and proclaimed the formation of the province of Deutschböhmen in northern Bohemia as constituent part of German Austria. This act was followed by a similar creation of a province called Sudetenland in northern Moravia and Silesia as well as two more such provinces in southern Bohemia and southern Moravia. Their existence was terminated at the end of 1918 by occupation of the German frontiers by the regular and volunteer members of the Czech army.

October 30

The Slovak delegates gathered at Martin elected the Slovak National Council and accepted the declaration of the nited state of Czechs and Slovaks. The provisional Slovak cabinet formed on November 4, however, was superseded by the minister of the Czechoslovak government with plenipotentiary authority to administer Slovakia.

November 5

Start of the territorial dispute over Těšín led to the temporary occupation of the region by the Czechoslovak troops in January 1919. (This conflict between Poland and ČSR was resolved by dividing Těšín into 2 sections in 1920.)

November 12

The National Council of Ruthenia headquartered in the US approved the annexation of the "Subcarpathian Russia" to Czechoslovakia.

November 13-14

According to the provisional constitution, the Czechoslovak National Council met in the first official assembly and issued a proclamation which appointed T. G. Masaryk to be the first president

of the Czechoslovak republic.

November 15

The Hungarian government sent its troops to Slovakia to prevent the occupation of the territory by the Czechoslovak soldiers. Hungary retreated only under the pressure of the allies of the "Dohoda" and by January 20, 1919 the entire Slovak territory was under the full control of the Czechoslovak government headed by the minister with plenipotentiary powers.

December 18

Slovenská ľudová strana (Slovak Populist Party) was formed under the leadership of Father Andrej Hlinka. The party fostered Christian conservatism and aggressively advanced the concept of autonomous Slovakia.

Year 1919

January 18

The International Peace Conference commenced in Paris (it lasted until June of 1920), which attempted to reorganize the postwar Europe by means of so-called Treaty of Versailles. The victorious nations signed peace agreements with Germany at the Versailles Palace on June 28, 1919. Similar agreements were concluded with the defeated nations of Austria (September 10, 1919 at Saint Germain) and Hungary (June 4, 1920 in Trianon).

April 29-30

At the first postwar political convention of the Agrarian Party its name was changed to the Republican Party of the Rural Countryside (Republikánská strana československého venkova). During the same time the Party of Tradesmen and Businessmen of the Central Professions (Čs. živnostensko-obchodnická strana středostavovská) was revived. (It began to operate as early as 1909.)

May 4

During the return flight to his native Slovakia the best known representative of the Slovak people, the renown astronomer, much decorated aviator and appointed Czechoslovak Minister of War,

For our Independence with our
Czechoslovak Army

General Milan Rastislav Štefánik, tragically perished in the airplane crash near Bratislava.

September 15-16

The first general election took place in Bohemia, Moravia and Silesia while Slovakia and Ruthenia were still occupied by the Czechoslovak soldiers and ruled by the regime of military dictatorship. The Social Democrats won over the other parties with an impressive total of 30 percent of cast votes with 20 percent of votes obtained by the Agrarians, 16 percent by the National Socialists, 10 percent by the People's Party (lidovci) and 8 percent by the National Democrats. Based on these results the new government was formed, headed by the Social Democrat, Vlastimil Tusar. Due to its political composition, it was frequently referred to as the "Red-Green Coalition: (rudo-zelená koalice).

Tony Jandáček

Photo on back page:

*"White, blue, red - there is strenght in harmony
Our dear fatherland is released from slavery!"*

